

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ

YASAMA DÖNEMİ

24

YASAMA YILI

3

MİLLİ EĞİTİM, KÜLTÜR, GENÇLİK VE SPOR KOMİSYONU

TUTANAK DERGİSİ

16 Nisan 2013 Salı

MİLLİ EĞİTİM, KÜLTÜR, GENÇLİK VE SPOR KOMİSYONU

GÖRÜŞME TUTANAKLARI

16 Nisan 2013 Salı

---0---

K O N U

Sayfa

Yükseköğretim Kurumları Teşkilatı Kanununda Değişiklik Yapılmasına
Dair Kanun Tasarısı (1/759)

1:26

İÇİNDEKİLER

	<u>Sayfa</u>
BİRİNCİ OTURUM	1:15
Prof. Dr. Şaban H. ÇALIŞ (YÖK Başkan Vekili)	1:2
Metin Lütfi BAYDAR (Aydın)	2:3, 7:8
Fatma Nur SERTER (İstanbul)	3:5, 6:7, 8:10
Temel COŞKUN (Yalova)	5
Mehmet Naci BOSTANCI (Amasya)	5:7, 8, 10
İsmet UÇMA (İstanbul)	7:10
Özcan YENİÇERİ (Ankara)	10, 10:12
Abdullah Nejat KOÇER (Gaziantep)	10
Madde 1	12
Fatma Nur SERTER (İstanbul)	12:13
İsmet UÇMA (İstanbul)	12:13
Mehmet Naci BOSTANCI (Amasya)	12:13
Metin Lütfi BAYDAR (Aydın)	13:15
İKİNCİ OTURUM	16:26
Özcan YENİÇERİ (Ankara)	16:18
Nebi BOZKURT (Mersin)	17
Metin Lütfi BAYDAR (Aydın)	17
İsrafil KIŞLA (Aydın)	18
Orhan ATALAY (Ardahan)	18
Prof. Dr. Şaban H. ÇALIŞ (YÖK Başkan Vekili)	18
Madde 2	18:19
İsmet UÇMA (İstanbul)	20:21, 22
Fatma Nur SERTER (İstanbul)	20, 23:24
Recep GÜRKAN (Edirne)	20, 22:23
Metin Lütfi BAYDAR (Aydın)	21, 23, 24, 25:26

Suat ÖNAL	(Osmaniye)	21:22
Muzaffer ÇAKAR	(Muş)	22
Dr. Mehmet Hakan SAĞLAM (İstanbul Adli Bilimler Eğitim ve Araştırma Vakfı Başkanı)		24:25
Nebi BOZKURT	(Mersin)	25:26
Madde 3, 4		26

Açılma Saati: 15.17

Kapanma Saati: 17.50

16 Nisan 2013 Salı

BİRİNCİ OTURUM

Açılma Saati: 15.17

BAŞKAN: Fikri IŞIK (Kocaeli)

BAŞKAN VEKİLİ: Avni ERDEMİR (Amasya)

SÖZCÜ: Çiğdem Münevver ÖKTEN (Mersin)

KÂTİP: Osman ÇAKIR (Düzce)

_____0_____

BAŞKAN – Millî Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonumuzun çok değerli üyeleri, Değerli Hükûmet Temsilcisi, ilgili kurumlarımızdan gelen değerli katılımcılar, değerli basın mensupları; toplantı yeter sayımız vardır, Komisyonumuzun 24'üncü Dönem 18'inci toplantısını açıyorum.

Bugünkü gündemimizde (1/759) esas numaralı Yükseköğretim Kurumları Teşkilatı Kanununda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı yer almaktadır. Söz konusu tasarıyla “Altın Koza Üniversitesi”nin adının “İpek Üniversitesi” olarak değiştirilmesi; Ankara’da “Anka Teknoloji”, İstanbul’da “İstanbul Esenyurt”, Adana’da “Kanuni”, Konya’da “Konya Gıda ve Tarım”, Gaziantep’te “Sanko Üniversitesi” adlarıyla vakıf üniversitelerinin kurulması öngörülmektedir.

Görüşmelere geçmeden önce bir kısa açıklama yapmayı özellikle arzu ediyorum. Komisyon toplantımızı bu saatte almamızın temel sebebi, Sayın Bakanımızın toplantıya iştirakini mümkün kılmak idi çünkü Sayın Bakanımızın bugün, yarın ve öbür gün yurt dışı seyahati vardı fakat sağ olsun, yurt dışı seyahat programındaki ilk günlük programını erteledi ve bugün burada bu saatte bizimle olması noktasında mutabık kaldık fakat dün itibarıyla Samsun Ondokuz Mayıs Üniversitesi Rektörümüzün annesinin vefatı -ki, Samsun Ondokuz Mayıs Üniversitesi Rektörü Sayın Bakanımızın dünürü- dolayısıyla çok insani bir gerekçeyle dün bizi aradı, bu konuda arkadaşlarımızla özellikle bu toplantıda bulunmayı arzu ettiğini ancak bir insani görev noktasında gelemeceğini ifade etti. Biz de tabii ki bu çok insani gerekçeyi kabul ettik ve Hükûmet temsilcisi olarak bize iki arkadaşımızı yetkilendirdi. Yükseköğretim Kurulu Başkan Vekili Profesör Doktor Şaban Çalış ve Millî Eğitim Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Sayın Merdan Tufan şu anda yetkili olarak aramızdalar.

Bu kısa açıklamayı yaptıktan sonra, değerli arkadaşlarım, Yükseköğretim Kurumları Teşkilatı Kanununda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı'nın tümünü görüşlerinize açıyorum.

Öncelikle, tasarı hakkında bir kısa bilgi vermek üzere Hükûmet Temsilcimiz Sayın Şaban Çalış'a kısa bir söz vermek istiyorum.

Buyurun Sayın Çalış.

YÖK BAŞKAN VEKİLİ PROF. DR. ŞABAN H. ÇALIŞ – Sayın Başkanım, değerli vekillerim; kanun tasarısının esas unsurlarını... Bugün bu tasarıyla birlikte kurulması öngörülen 5 tane vakıf üniversitesi ve 1 tane de vakıf üniversitemizin isminin değiştirilmesi gündemdedir.

Hepinizin bildiği üzere, 4 milyona yakın yükseköğretimde öğrencimiz vardır. Bu rakamlara açık öğretim fakültesi öğrencilerimiz de dâhildir. Eğer bunları çıkaracak olursak, açık öğretim fakültesi öğrencilerimizi çıkaracak olursak 2 milyon 359 bin 655 öğrenci örgün eğitim içerisinde yer almaktadır. Bunların 205.484'ü yani yüzde 9 civarı vakıf üniversitelerimizde okumaktadır. Dolayısıyla, Türkiye’de vakıf üniversitelerinin gelmiş olduğu noktaya baktığımız zaman yükseköğretim sistemimizin aşağı yukarı yüzde 10'luk bir yükünü almış olduğunu düşünüyoruz. Bu kurulacak yeni vakıf üniversitelerimizle birlikte de bu rakamların daha da yukarı çekileceğine ve oranların, özellikle vakıf-devlet arasındaki oranın da daha yukarı çekileceğini düşünüyoruz.

Kurulan üniversiteler içerisinde özellikle genel nitelikli üniversiteler olmakla birlikte bazı üniversitelerimiz tematik nitelikli üniversitelerdir ve bunların belli alanlarda yoğunlaştığını buradan açıkça söyleyebiliriz. Konya Gıda ve Tarım Üniversitesi, özellikle tarım ve gıda konusunda yoğunlaşmak, o konuda odaklanmak istemektedir. Antep’te kurulması düşünülen Sanko Üniversitesi de sağlık

konusunda yoğunlaşmak istemektedir. Anka Teknoloji Üniversitesi de özellikle güvenlik konularında, adli güvenlik, tıp konularında yoğunlaşmak istemektedir.

Bizim genel olarak kanaatimiz bu yeni kurulacak üniversitelerin hem ülkemizdeki genel yükseköğretim sistemine olumlu bir katkıda bulunacağı hem de kuruldukları yörelerde önemli, yine hem yörenin ekonomik ve sosyal gelişmesine, eğitimine hem de ülkenin genel sosyal gelişimi ve eğitimine ciddi şekilde katkıda bulunacağı yönündedir. Yükseköğretim Kurulu bu yeni üniversitelerin kurulmasında fayda mülâhaza ettiği için olumlu kanaat beyan etmiştir.

Sayın Başkanım, saygılar sunarım.

BAŞKAN – Biz de teşekkür ediyoruz.

Şimdi tasarının tümü üzerinde söz isteyen Komisyon üyesi arkadaşlarımız var mı? Metin Lütfi Baydar Bey, Nur Serter Hanımefendi, Temel Coşkun Bey, Naci Bostancı Bey, İsmet Uçma Bey. Komisyon dışından Nejat Koçer Bey.

İlk söz Metin Lütfi Baydar Bey'in.

Metin Bey...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Sayın Başkan, değerli Komisyon üyeleri; öncelikle, Sayın Bakana başsağlığı dilekelerimizi Cumhuriyet Halk Partisi olarak iletiyoruz.

Tabii, Cumhuriyet Halk Partisi olarak, temel olarak Türkiye'de yeni üniversitelerin kurulması, özellikle yükseköğretimde bekleyen gençlere yönelik eğitim hizmetlerinin, yükseköğretim hizmetlerinin artırılmasını hakikaten biz de önemsiyoruz. Buna yönelik olarak 41 tematik üniversitenin 26 şehirden kurulmasına yönelik kanun teklifini milletvekili olur olmaz verdiğimi, Türkiye'deki temel yükseköğretim eksikliklerindeki temel tematik konuları bu konuda ifade ettiğimi belirtmek istiyorum.

Ancak, özellikle iki temel konuya dikkat çekmek istiyorum. Bunlardan bir tanesi vakıf üniversitelerinin son dönemdeki niteliğiyle ilgili. Vakıf üniversiteleri ne yazık ki o başlangıçtaki, gerçekten dünyadaki birçok örneklerinde olduğu gibi vakıf amaçlı, vakfeden yani veren amaçlı bir temel kuruluş olmanın ötesinde bugün özellikle yükseköğretim harçlarıyla birlikte var olan bazı işletmelerimizin vakfa dönüşerek buralardan kâr etmesinin hülle yolu olarak kullanılmaya başlanmıştır. Bunu çok acı olarak görüyoruz ve bundan da bir yükseköğretim mensubu olarak, geçmiş dönemde bir üniversite yönetmiş birisi olarak hicap duyduğumu ifade etmek istiyorum. Yani, vakıf üniversiteleri, mütevelli heyetleri özellikle hem sadece para kazanma amaçlı bir hülle yolu olmamalı hem de özellikle AKP'nin daha önceki dönemlerinde milletvekilliği yapmış, onlara mütevelli heyetlerde huzur hakkı alma konusunda hani böyle bir çiftlik anlamına da getirilmemeli diye düşünüyorum. Bu 5 üniversitenin mütevelli heyetlerine baktığımız zaman, AKP içerisinde görev almış olan eski milletvekili arkadaşlarımızı, AKP'li böyle birtakım kurucuların ya da milletvekili olmuş, AKP'de yönetici olmuş arkadaşlarımızın yakınlarını görüyoruz. Yani, bunların bu anlamda temel bir çiftlik anlamında değerlendirildiğini üzülenek ifade etmek istiyorum. Özellikle bu ciddiyetsizliğin altını çiziyorum. Yani, "vakıf üniversitesi" dediğimiz... Ki, vakıf bir temel olarak Osmanlı kültürüdür. Amerika bile vakfın temel öğelerini ve birtakım şeylerini Osmanlı'dan almıştır. Biz o Osmanlı'dan, ecdadımızdan bize yadigar kalan o vakfın temel verme hüviyeti yerine bunu verme gibi gösterip ama altında para kazanma şekline dönüştürmeyi ne yazık ki becerme gayreti içerisindeyiz. Bunun bu şekilde ticarileşmesinin, hem eğitim vakıflarının bu şekilde ticarileşmesinin hem de vakıf üniversitelerinin bu şekilde bazı şirketlerin para kazanma yolu, amacının hüllesi olmasının Cumhuriyet Halk Partisi olarak karşısında olduğumuzu ifade etmek istiyorum.

İkinci temel konu: Ya, böyle yani gecekondular gibi hiçbir altyapısı uluslararası ve Türkiye'nin belirli standartlarına uymadan küçücük araziler ile küçücük meblağlarla... Ki, 50 milyon TL'lik bir güvence isteniyor vakıf üniversiteleri kurmak için, bunun da çok yetersiz olduğunu düşünüyorum çünkü bugün 92'de kurulmuş olan üniversitelere baktığımız zaman, ortalaması en az 25 milyon Türk liralık sadece yatırım bütçeleri vardır, sadece yatırım bütçeleri vardır yıllık. Böyle komik rakamlarla, 24-25 milyon Türk liralık güvence paralarıyla vakıf üniversitelerinin kendilerini idame ettirmelerinin mümkün olamayacağını, olmadığını bir üniversiteyi yönetmiş, yedi sene üniversite yönetmiş birisi olarak biliyorum. O para yeterli olmadığı zaman hangi yollara gidilerek bunlar sağlanmaya çalışılıyor? Bunların üzerinde de ciddi durulması gerektiğini düşünüyorum.

Kanuni Üniversitesinden örnek vereyim. Mesela, vakfın mal varlığı, bir de vakfın kurulacak olan üniversiteye devredeceği taşınmazlar: İşte, ilk 6'sı 3.483 metrekare, 39.000 metrekare, 20.136 metrekare, 24.791 metrekare, 3.570 metrekare, 20.435 metrekare, bir de en sonunda -sanıyorum Mersin'de bir yeri de devredeceklermiş, o da- 17.000 metrekare yani topladığınız zaman 120 dönüm, 120.000 metrekarelik bir yer.

Bakın, arkadaşlar, yine 92' de kurulan üniversitelerden örnek vermek istiyorum. 10 milyon metrekarenin altında hiçbir üniversite 92 yılında kurulmamıştır. Yani, Süleyman Demirel Üniversitesinden örnek vermek istiyorum. Süleyman Demirel Üniversitesinin toplam arazisi 40 milyon metrekaredir. Selçuk Üniversitesinin yani Konya Selçuk Üniversitesinin toplam arazisi 60 milyon metrekaredir. Böyle küçük, gecekondular gibi yani küçük, 17 dönüm, 20 dönüm yerlere üniversite kurulmaz. Ha, bunlara ortaokul, lise, ilköğretim okulu falan kurabilirsiniz ama buralarda üniversite olmaz arkadaşlar, olmaz yani bazı gerçekleri görmemiz lazım. Sizlerin de işlerinizin ne kadar zor olduğunu biliyorum, özellikle YÖK Yürütme Kurulunda bulunan, oradaki arkadaşlarımızın orada görevlerini devam ettirebilmek için bazı şeylere "evet" demek zorunda kaldıklarını da biliyorum ama rasyonel bir akıl var arkadaşlar.

Bakın, şimdi, yine bu Yeşilköy' de kurulacak olan İstanbul Esenyurt Üniversitesine bakıyoruz. Diyor ki: "Vakfın mülkiyetini üniversiteye devredeceği gayrimenkuller: Çanakkale Gelibolu' da 119 dönüm tarla, 42 dönüm tarla, 42 bin metrekare, bir de 3.396 metrekare bir arsa, bir de 313 metrekarelik dükkân." Ondan sonra, bakıyorsunuz, 25 dönümlük bir yer, 25 bin metrekare, 10 dönümlük bir bina, 7 bin metrekarelik bir bina, 10 bin metrekarelik bir bina. Şimdi, bununla üniversite kuracaksınız; ya, yapmayın arkadaşlar, yapmayın, yani, biraz işi ciddiye alalım.

Bakın, yine 1992' de kurulan üniversitelerden örnek veriyorum: Hiçbiri 100 bin metrekare kapalı alanın altında üniversite olarak kurulmamıştır. Bugün, 1992' de kurulan üniversiteler toplam 600 bin metrekare kapalı alana ulaşmış, en az bulunan fakülte sayıları da 7-8 civarındadır. 1992' yi genel olarak anlatıyorum. Hatta, bu, 2007' de kurulanlar da aynı şekildedir, hiçbiri 50 bin ya da 100 bin metrekarenin altında bir kapalı alana sahip olarak üniversite kurulmamıştır.

Şimdi, hâl böyleyken böyle küçük metrekareli alanlar ile işte, 25 trilyonluk güvenceyle, 25 milyon Türk liralık -yeni parayla- güvenceyle üniversite olmaz arkadaşlar; bu, üniversite olmaz. Yani, gerçekten, elinizi vicdanınıza koyun, üzerine "Türkiye Cumhuriyeti üniversitesi" amblemi koyacağınız bir yerin böyle küçük mekânlarla, küçük paralarla olamayacağını bilmemiz gerekiyor. Bu, dediğim gibi, teknik olarak bir eleştirim benim, temel olarak. Üniversitenin kurulmasına temel olarak Cumhuriyet Halk Partisi olarak karşı değiliz ama bu kadar niteliksiz, bu kadar az parayla, bu kadar, yani küçük metrekareli yerlerde üniversitenin olamayacağını belirtmek istiyorum. O yüzden, lütfen, bu arkadaşların, Yükseköğretimde bulunan arkadaşlarımızın hem kriterlerini bir gözden geçirmeleri gerektiğini düşünüyorum.

Bakın, rektör olduğum dönemde bir ilçeye meslek yüksekokulu kurabilmek için bizim o ilçeden istediğimiz ilk şart: En az 50 bin metrekarelik, yani 50 dönümlük bir araziydi. Bunların çoğunda o meslek yüksekokulu kurabilecek ölçüt bile yok. Yani, ciddi olmamız gerektiğini düşünüyorum. Yani, Yükseköğretim Kurumu gibi, gerçekten, Türkiye' de birçok insanın -her ne kadar eleştirse bile- ciddiye aldığı bir kurumun bu kadar ciddiyetsizlikle 5 tane üniversiteyi böyle ham hum şaralop olarak getirip bir de bunun içerisindeki mütevellilerde de eski, AKP' de milletvekiliymiş, yöneticilik yapmış arkadaşlarımıza huzur hakkıyla birlikte, bir çiftlik edasıyla bir yapı içerisinde oluşturma anlayışını uygun görmediğimizi ve bunu da vicdanla söylediğimi ifade etmek istiyorum.

Üniversite kuralım. Türkiye'nin ihtiyacı üniversiteye yok mu? Vardır. Türkiye'nin bugünkü nüfusuna, genç nüfusuna, özellikle nüfusunun yüzde 50' si 28 yaşın altında olan bir Türkiye nüfusuna en az 250 üniversiteye ihtiyaç vardır ama ayıralım adam gibi, hem devletten para ayıralım hem devletin ötesinde, eğer vakıflar da bu işlere girecekler ise ciddi paraları ortaya koysunlar ve sadece bazı ticari işletmelerini vakfa dönüştürerek bir özel üniversiteyi hülle yoluyla vakıf üzerinden kurma telaşından da vazgeçsinler.

Bunu, bu anlamda bir masaya yatırmamız gerektiğini düşünüyorum, bu konuda 5 üniversiteye de birlikte Cumhuriyet Halk Partisi olarak karşı çıktığımızı, bu gerekçelerle karşı çıktığımızı ifade ediyor, hepinize saygılar sunuyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederiz Sayın Baydar.

Şimdi, söz sırası Sayın Serter' de.

Buyurun Sayın Serter.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Teşekkür ederim Sayın Başkan.

Sayın Başkan, değerli Komisyon üyeleri ve Komisyonumuza katılan vakıf üniversitelerinin, yeni kurulacak vakıf üniversitelerinin değerli temsilcileri, YÖK ve Millî Eğitim Bakanlığının temsilcileri; şimdi, değerli arkadaşlar, ben, önce Sayın Bakanımıza başsağlığı dilemek istiyorum. Ama bir şeyin de altını önemle çizmek istiyorum: Bakın, defalarca Millî Eğitim Komisyonu toplantısı yapıldı, zannediyorum 18' inci toplantı bu. Biz, bunların çoğunda da üniversite açtık, yani, 1-2 tanesi hariç ya devlet ya vakıf ya ikisi bir arada üniversite açtık ve bu toplantılara acaba YÖK Başkanı neden gelmez? Ben bunu çok merak ediyorum, çok mu önemli işleri vardır? Hiçbir toplantıya, hemen hemen, üniversitelerin açıldığı bir toplantıya YÖK Başkanının katılmamış olmasını kınıyorum ve

bu işi ne kadar hafife aldıklarını, ne kadar ciddiyetsiz yaklaştıklarını da bu Komisyona katılmamakla ifade ettiklerini düşünüyorum. “Nasıl olsa biz yaptık, ben yaptım oldu. Komisyondan gelir geçer. Komisyon AKP üyelerinin çoğunlukta olduğu bir Komisyondur. Ben nazik bedenimi yorup da oraya kadar gelmeyeyim.” anlayışı içerisinde hiçbir Komisyon toplantısına katılmamış olmasını Türkiye Büyük Millet Meclisine ve Komisyona karşı bir saygısızlık olarak gördüğümü ifade etmek istiyorum.

Şimdi, saygıdeğer Komisyon üyeleri, gerçekten çok düşündüm, acaba konuşayım mı konuşmayayım mı, çünkü konuşma... Yani, sözün bittiği yerdeyiz, konuşmanın da çok fazla bir anlamı yok çünkü kendi kendimizi tekrar eden konuşmalar yapıyoruz. Ama bazı gerçeklerin altının bir kere daha çizilmesi açısından konuşmak gerektiğine de inanıyorum.

Şimdi, yeniden birtakım üniversiteler açıyoruz. Ben, önce, şunu çok merak ediyorum: Adalet ve Kalkınma Partisinin gerçekten bir yükseköğretim politikası var mıdır? Adalet ve Kalkınma Partisinin tek politikası vardır yükseköğretimde: Bakkal dükkânı açar gibi üniversite açmak. O üniversitenin öğretim üyesi var mıdır yok mudur, binası yeterli midir, diğer imkânları yeterli midir, hizmete başladığında altyapısı yeterli midir; bunların falan hesap edilmesi yoluna hiç gidilmiyor, ben yaptım oldu! Eğer bir yerlerden zengin bir iş adamı bulursak, o zengin iş adamına binaları yaptırıp onun adını da üniversiteye veriyoruz, açıyoruz bir üniversite.

Üniversiteleri kâğıt üzerinde görmekle üniversiteleri yerinde görmek birbirinden çok farklı şeyler. Açılan üniversiteleri yerinde gördüğümüzde, karşınızda büyük gecikmeler görüyorsunuz. Bir örnek vereyim size: Yeni kampüsü varmış da, yapılacakmış da vesaire... Yahu, insaf için, bir devlet üniversitesi olarak açılan şu İstanbul Medeniyet Üniversitesine bir gidin, görün değerli arkadaşlar, lütfen bir gidin, görün. Sanki savaş olmuş da savaştan arta kalmış bir harabeymiş görünümü veren üniversiteyi devlet üniversitesi olarak, üstelik, açılıyorsunuz E-5'in üzerinde. Bir de övgüler düzülüyor “Çok iyiymiş yeri, çok büyük imkânlarla hizmete girmişmiş.” diye. Yani, üniversiteyi kâğıt üzerinde açmak üniversite açmak olmuyor. O üniversiteyi yükseköğrenime hizmet verecek bir kurumsal altyapıyla donatarak nitelikli öğrenci yetiştirmektir üniversite açmak. Ama biz, her köşede -bakal dükkânı bile daha zor açılıyor-buradan getiriyoruz, eller iniyor, kalkıyor, bir üniversiteyi açıyoruz.

Değerli arkadaşlar, sizin gelecekte bizleri bu yükten kurtaracağınızın da farkındayım. Yeni hazırlanan YÖK taslağında artık vakıf üniversitesi ve yeni taslakta önerdiğiniz özel üniversiteyi açmak için, böyle, komisyonların falan da toplanmasına, Meclisten kanun çıkarılmasına da gerek kalmayacak; Bakanlar Kurulu atacak imzayı, kimsenin farkına bile varmadığı, gözlerden uzak yeni üniversiteler hayata geçecek ama bu üniversitelerin ölçümü nedir? Mezun ettikleri öğrencinin niteliğidir. YÖK bugüne kadar öğrencinin niteliğini artırmak için hangi girişimlerde bulundu acaba? Millî Eğitim Bakanlığı, hangi büyük projeleri hizmete soktu da hangi olumlu sonuçları aldı?

Ben bakıyorum, ilk 500'e giren üniversitelerin arasında 2002 yılında hangi üniversiteler varsa hâlâ aynı üniversiteler, 2002 yılından bu yana, o listede yer alıyor. Onun için, yani “Biz geldik de ilk 500'e filanca üniversite filan girdi.” demeyin. Ben 2002 yılında, örneğin, İstanbul Üniversitesinin ilk 500'de yer aldığını gayet iyi biliyorum, İstanbul, Orta Doğu gibi birtakım üniversitelerin.

Dolayısıyla, üniversiteyi kâğıt üzerinde açarak “Üniversite açtım.” demek ve bunu bir yükseköğretim politikası olarak sunmak sadece göz boyamaktır ve üniversiteleri siyasi amaçla kullanmaktır. Çünkü, sonuçta o mezunlara vermiş olduğunuz diplomaların bir yüksek lise diploması kadar bile değer taşıyıp taşımadığını çok yakında hep birlikte göreceğiz.

Sayenizde, maşallah, yani üniversitesi olmayan cemaat bırakmadınız, üniversitesi olmayan yandaş şirket bırakmadınız. Üniversiteleri, AKP'nin emekli milletvekilleri için bir proje olarak da geliştirmeyi bu yeni açılan üniversitelerle başlatıyorsunuz ama bütün bunları yaparken, gerçek anlamda, Türk yükseköğreniminin adına, onuruna çok şey kaybettirmekte olduğunuzu umarım bir gün fark edersiniz.

Bugün işsizlik rakamları açıklandı. İşsizlik tırmanıyor, yüzde 10,6; 2,9 milyon işsiz var bu ülkede. Genç işsizliği oranı yüzde 21'e yaklaştı, yani her 5 gençten en az 1'i işsiz. Bunların içinde üniversite diploması olanlar ciddi bir orana ulaştı. Neden? İşte, bu nedeni sorgulaması gereken aslında bu Komisyondur, bunu sorgulaması gereken YÖK'tür ve Millî Eğitim Bakanlığıdır. Dolayısıyla, bütün bunları görmezden gelerek her gün, her toplantıda elimize ilaştirdiğiniz kâğıtla 5 ya da 6 tane üniversiteyi açmakla Türk yükseköğrenimine adım attığınızı söylemeniz, gerçekten, kendinizi aldatmaktan başka bir şey değildir. Üniversite açmak ciddi bir iştir. Elbette bu ülkede çok nitelikli eğitim veren üniversiteler açılmalıdır ama üniversiteyi açanlar veya açmayı talep edenler, yani başta YÖK olmak üzere, şunun cevabını vermek zorundadır: Madem bu ülkenin gençliğinin daha fazla üniversitede okumasına ihtiyaç vardır, YÖK'e soruyorum: Neden devlet üniversiteleriyle vakıf üniversitelerinin kontenjanlarını boş bıraktınız, neden boş bıraktınız? Yeni bir düzenleme yaparak o kontenjanları dolduramaz mıydınız? Birçok vakıf üniversitesinin kontenjanının neredeyse yarısı boş.

Hiçbir insan gücü planlaması yapmadan, öğretim üyesi planlaması yapmadan üniversite açmak sadece siyasi hedeflere ve birilerinin cebine hizmet eden bir yaklaşımdır. O nedenle, Cumhuriyet Halk Partisi olarak bu şekilde getirilen, bu biçimde açılan üniversitelere bugün de, bundan sonra da “hayır” demeye devam edeceğiz.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Evet, teşekkür ederiz Sayın Serter.

Sayın Coşkun, buyurun.

TEMEL COŞKUN (Yalova) – Teşekkür ediyorum Sayın Başkanım.

Ben de Sayın Bakanımıza, önce, başsağlığı diliyorum.

Ve, bugün 5 üniversitemizin, vakıf üniversitemizin kurulmasını çok önemsiyorum. Aynı ayrı branşlarda kurulan bu üniversitelerin ülkemiz için büyük bir ihtiyacı gidereceğini düşünüyorum.

Tabii, eleştirileri mutlaka olacaktır; Metin Hocamın altyapı ve yeterliliği konusundaki temennilerine, arzularına da katılıyorum ama sağlık alanında, güvenlik alanında, teknolojiye, gıda ve tarımda -şehirleri de çok seçilmiş bana göre- bu alanda yapılacak bu üniversitelerimizin ülkemiz için hayırlı olmasını diliyorum.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Sayın Coşkun, biz de teşekkür ediyoruz.

Şimdi, sıra Sayın Bostancı’da.

Sayın Bostancı, buyurun.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Çok teşekkürler.

Ben de değerli Komisyon üyelerini ve arkadaşları saygıyla selamlıyorum.

Üniversite sınavına 1976 yılında girmişt看. Benim girdiğim yıllarda üniversiteye girebilmek çok güçlü, yeteri kadar üniversite de yoktu. Türkiye’nin olağan gelişme trendi içerisinde üniversite sayıları artırıldı ama biriken, üniversiteye gitme talebinde bulunan insan sayısı yapılan üniversitelerden çok daha fazla arttı. 2004 yılında oğlum üniversite sınavlarına girdiğinde 2 milyon kişi kapıda bekliyordu ve o sene 2 milyon kişiye nispetle çok daha az sayıda insan üniversiteye girmişti.

Elbette, üniversiteye girişlerin bir tarafında buradan mezun olan insanların ne yapacağı, piyasada ne tür işler bulacağı önemlidir, buna ilişkin araştırma, çalışma muhakkak yapmak gerekir ama diğer taraftan da üniversiteye sadece istihdama yönelik bir alan olarak düşünmemek lazım. Eğer biz, daha 1921’de, cumhuriyetin o ilk kuruluş aşamasında millî eğitimin amaçlarını “müteşebbis, kendine güvenli insanların yetiştirilmesi” olarak tanımlamışsak, müteşebbis ve kendine güvenli insanların aynı zamanda üniversite eğitimi almış olan insanlar olduğunu unutmamak lazım. O insanlar bu üniversitelerden yetiştiklerinde sadece Türkiye’de değil, dünyanın her yerinde, inşallah -ümidimiz ve temennimiz odur- bu uluslararası pazarlarda rekabet edebilecek, mücadele edecek, sadece var olan işlere girecek değil, kendi işlerini kuracak bir müteşebbislikle, bir donanımla hayatın içerisine girerler. Sadece planlamayla eğer biz üniversite açacak olur isek, o zaman, çok miktarda, üniversite kapılarında biriken ve okumak isteyen öğrencilere ne dememiz gerekir? Buraya da bir cevap söylenmesi muhakkak çok gereklidir.

İstihdam olarak bakmadığımızda, o zaman bir formasyon kazanma, daha geniş bir dünya görüşü edinme, eğitim-öğretim marifetiyle kendi niteliğini artırma ve hayat mücadelesinde başarılı olma şeklinde değerlendirsek üniversite eğitiminin, mutlak surette, o çocuklara fayda sağlayacağını görmek lazım. Nitekim, son zamanlarda üniversiteler yaygınlaştı, sayıları arttı ve bu çerçevede, aslında, çok trajik bir birikme olarak öngördüğümüz, geçmiş yıllarda “Ne olacak? Sürekli katlanan ve üniversite kapılarında bekleyen, bu artan sayıyı, onların taleplerini nasıl karşılayacağız?” diye trajik bir projeksiyon yapılırken bugün üniversitelerde daha fazla insanın okuma imkânı sağlanmıştır. Bunu bir kazanç olarak görürüm.

Ukrayna’nın nüfusu 48 milyon şu anda, hemen bizim kuzeyimizde bir ülke. 160 küsurun üzerinde üniversite var ve orada, insanların çok büyük bir çoğunluğu üniversite mezunu. Üniversite mezunu olmaktan insanlara bir zarar gelmez.

İkincisi, üniversitelerin yaygınlaştırılmasını destekliyorum. Aslında, bu konuda iki farklı görüş var. Biri: Merkezî, az sayıda, kaliteyi sürekli vurgulayan ve o çerçevede disiplinli bir yaklaşımla üniversitelere bakan anlayış. Bir diğeri de, yaygınlaştırarak, zaman içerisinde üniversitelerin tekemmül etmesi gerektiğini düşünen yaklaşım.

Sonuçta, bir ülkenin toplumsal eğitim potansiyeli siyasi partilere göre değişmez. Yani, Türkiye Cumhuriyeti’nin birikimi neyse, hocaları neyse, kadrosu neyse, ekonomik altyapısı neyse kapasitesi üç aşığı beş yukarı ortadadır. Ahmet gelir, Mehmet gelir ama bu kapasite ve sonuçta, onun fonksiyonu olan gelişmişlik, eğitim kalitesi vesaire birbirinden çok radikal bir şekilde ayrılmaz.

O çerçevede, baktığımızda, yaygınlaştırılmasının, ben, çok çeşitli bakımlardan faydalı olduğu kanaatindeyim. Bir kere, üniversitelerin açıldığı şehirlerde oradaki insanların üniversiteden faydalandıklarını, üniversitenin oraya yeni bir davranış kodu taşıdığını, oranın gelişmişliğine katkı sağladığını düşünüyorum, aynı zamanda temenni ediyorum, bunu çok da abartmıyorum. Özellikle, bu tematik üniversiteler ilgili yerlerde, ilgili vilayetlerde uygun bir şekilde açıldığında oranın ekonomik gelişmesine, toplumsal gelişmişliğine katkı sağlıyor. Zaten, genel yaklaşım son zamanlarda şu: Havaalanı açmak çok önemli, hakikaten. İnsanlar uçağa biniyorlar ve yerlerini soruyorlar; çok hayranlık verici bir gelişme.

İkincisi, 5 yıldızlı oteller önemlidir kesinlikle. Her yerde toplumu “moderate” edecek bir sosyetenin teşekkülü çok değerlidir. Sosyeteyle ilişkin o olumsuz çağrışımları kestetmiyorum.

Üçüncüsü de, üniversiteler. Bu üç unsurun oradaki, bölgedeki gelişmişliğe, sosyoekonomik gelişmişliğe katkı sağladığını düşünüyorum.

Eğitim meselesi kesinlikle çok önemli, kutsal bir iştir ama aynı zamanda ticaretle ve piyasayla alakalıdır. Bugün Avrupa Birliği kendi arasında çok çeşitli örgütlenmeler yapıyor, örgütlenmeler marifetiyle öğrenci değişimi, hoca değişimi programları yapıyorlar. Bütün bunları yaparlarken –işte, Erasmus programı gibi- aslında Amerika'nın daha etkin olduğu eğitim alanından daha fazla pay almaya çalışıyorlar. Nitekim, çok çeşitli, çevremizdeki ülkelerde açılan üniversiteler var. Bugün, Kıbrıs'ta 40 bin civarında öğrenci okuyor. Türkiye'den de çok miktarda insan gidiyor ve orada okumaya çalışıyor.

Eğitimin bir de çok gerçek -buna gözlerimizi kapayabiliriz, eğitimi kutsayarak, işin piyasaya tekabül eden yanını yok sayabiliriz -ama mutlak surette ticari, piyasaya karşılık gelen, üstelik küresel çapta da amansız bir rekabetin içinde olan bir boyutu var. Türkiye'nin de bu yöndeki çalışmalarını, bu küresel rekabet içerisinde payını daha azamiye çıkartmak yönündeki çabalarını destekliyorum ve bu üniversitelerin açılışını da bu çabaların bir parçası olarak görüyorum.

Vakıf üniversiteleri, malum, piyasada rekabet çerçevesinde çalışan yerlerdir. Öğrenciler gidip bu vakıf üniversitelerinden puanlarına göre, oradaki hocaların kalitesine, verilen eğitime göre tercihte bulunacaklardır. Dolayısıyla, zaman içerisinde, eğer hakikaten gecekondular gibi kurulan üniversiteler varsa, vakıf üniversiteleri, bunların kısa zamanda batmasını bekleyebiliriz. Kaliteli olanlar, iyi olanları da hayatta kalacaklardır. Dolayısıyla, onlar battığında oraya para koyan, sermaye koyan insanların bunu düşünmesi gerekir. Nitekim, vakıf üniversiteleri içerisinde çok öne çıkanlar vardır, geriye düşenler vardır. Ümidimiz, hepsinin başarılı olmasıdır ama bunun, aynı zamanda, öğrencilerin rasyonel tercihleri çerçevesinde bir rekabet ilişkisi olduğunu da unutmamak gerekir.

Üniversitelerin siyasallaşma meselesine gelince, doğrusu, üniversiteleri, öğrencileri üniversite yönetimi ve oradaki hocalar marifetiyle kontrol edilebileceğini düşünmek öğrencilerin toplumsal siyasallaşmasının yegâne kaynağı olarak hocaları görmek demektir. Bunu çok yanlış bulurum. Öğrencilerin siyasallaşma meselesinde çok farklı kaynaklardan, yerlerden bilgiler aldıklarını, birtakım çevrelerle ilişkiye girdiklerini ve aynı zamanda, Türkiye'nin meselelerini, dünyaya ilişkin bakışlarını modern zamanlara has, çeşitli kaynaklardan edinerek oluşturduklarını biliyoruz. Bir üniversitede hocaların öyle veya böyle olması –varsayalım, belli bir dünya görüşünden insanlar bir araya geldi, üniversite kurdu- hocaların bu şekilde olması, yönetimin bu şekilde olması öğrencilerin mutlak surette o yönde “endoktrine” edileceğini asla garanti etmez çünkü çok çeşitli kaynaklar vardır. Kaldı ki, buradaki üniversitelerin kuruluşu... Vakıf üniversitelerinin, birtakım heyetler oluştururken “AK PARTİ'li olsun.” diye bir çaba içerisine girdiklerini düşünmüyorum. AK PARTİ'nin içinde veya CHP'nin içinde veya başka partilerden üniversitenin kuruluşuna ilişkin, üniversitenin talep ettiği yeterliliklere sahip ise insan ancak o zaman üniversitelerde görev alabilirler, yoksa “Sen AK PARTİ'lisin, ne kadar değerlisin. Üniversiteyle ilişkin müktesebatın yetmese bile biz seni alıyoruz ve buraya göstermelik bir unsur olarak koyuyoruz.”, böyle bir düzenleme olduğunu...

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Rektörler de öyle oldu değil mi Sayın Bostancı?

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Böyle bir düzenleme olduğunu düşünmüyorum. Ayrıca...

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Rektör atamalarında da böyle, sizin dediğiniz gibi oldu değil mi?

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Rektör atamaları uzun bir hikâyledir efendim.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Neyse...

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Yani, şimdi, yani çok uzun bir hikâyledir. Böyle...

BAŞKAN – Sayın Sertes, arkadaşlar sizin konuşmanıza müdahale etmediler. Lütfen siz de arkadaşların konuşmasına...

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Ben ediyorum işte, huyum böyle ne yapayım.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Evet.

BAŞKAN – Evet.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Buradaki üniversite hocalarının, ayrıca, siyasetle ilişkilerini, böyle “bir tür kasaba siyasetçisi gibi çok dar görüşle yürütecek insanlar” şeklinde değerlendirmeyi de doğrusu uygun bulmam. Üniversite hocalarının bunu yapmasını da çok uygun bulmam.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Çok haklısınız.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Evet.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Aynen, işte onu diyorum ben de, çok haklısınız, katılıyorum ben de.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Bu çerçevede, ben, açılan bu üniversiteleri destekliyorum. Bu üniversitelerin Türkiye’deki eğitim sistemine katkı yapmasını temenni ediyorum, saygılar sunuyorum.

BAŞKAN – Evet, teşekkür ederiz.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Başkanım...

BAŞKAN – Arkadaşların sözleri bitsin. 1’inci madde, 2’nci madde, maddeleri görüşeceğiz nasıl olsa.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Hayır, geneli üzerinde Bostancı’ya...

BAŞKAN – Hayır, şimdi, bu...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Hazır, şeyse, birkaç şey söylemek istiyorum efendim.

BAŞKAN – Şimdi, 1’inci maddede söz vereceğiz...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Hayır, polemigi artıracak düzeyde bir şey söylemeyeceğim.

BAŞKAN – Metin Bey, müsaade edersiniz, Komisyon mehabeti açısından. Maddeler üzerinde söz talebiniz olur, o söz geldiğinde gerekeni söylersiniz.

Sayın Bostancı’ya teşekkür ediyorum.

Şimdi, söz Sayın Uçma’da.

Sayın Uçma...

İSMET UÇMA (İstanbul) – Teşekkür ediyorum Başkanım.

Ben de Sayın Bakanımıza başsağlığı diliyorum.

Sizinle ilk yaptığımız toplantı, yeni görevinizin hayırlı, uğurlu olmasını diliyorum.

YÖK temsilcilerimize, Bakanlık temsilcilerimize çok teşekkür ediyorum, iş adamlarımıza çok teşekkür ediyorum.

Sevgili arkadaşlar, ben de bu üniversitelerin kurulmasını fevkalade önemsiyorum, tıpkı büyükşehir yasalarımız gibi. Daha önce “büyükşehir” deyince akla İzmir, Ankara, İstanbul gelirdi. Bütün imkânlar, eğitim-öğretimden tutun yaşamsal imkânlarla kadar, tamamı bu 3 büyük kentte yoğunlaştırılırdı. Bu, ideolojik olarak yapılırdı, bilerek yapılırdı. Üniversitelerimiz, eğitim kurumlarımız da öyleydi. Yani, belli okullar vardı ki hakikaten oralar belli eğitim düzeyi dışında ya da belli kesime mensup olmayan insanların giremeyeceği, okuyamayacağı okullardı ya da okurlarsa, girerlerse de, zaten, hayat hakkı tanınmazdı; Sevgili Rektörüm bilir, Nur Hocam gayet iyi bilir.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Siz nereden mezunsunuz?

İSMET UÇMA (İstanbul) – Ama ben Nur Hocamın bu cemaatlerle...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Siz nereden mezunsunuz Hocam?

İSMET UÇMA (İstanbul) – ...ne alıp veremediği var, onu anlayamadım. Sonra bir bakacağız.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Hâlâ anlamadıysanız ben nasıl anlatayım yani?

İSMET UÇMA (İstanbul) – Şunun için anlayamadım, doğrusu şu: Bu arkadaşları çok tebrik ediyorum, özellikle iş adamlarımızı, mütevelliyi oluşturan arkadaşları, YÖK’ü çok tebrik ediyorum. Çünkü, şimdi, bakınız, on yıl öncesinde Türkiye’de bu tür para kazanan insanların kazanma kaynakları belli idi. Bunlar ya saadet zincirleri oluşturarak bankerlik yapıyorlardı ya bu ülke dışına paralarını kaçıyorlardı. Şimdi, güven ve istikrarla birlikte -ne kadar tebrike şayan bir şeydir ki, altyapı-üstyapı yeterlidir, değildir, bunların bahsi diğer, ileride inşallah konuşulacak, daha da mükemmel hâle geleceğini düşünüyorum- bugün bu insanlar, bu ülkede eğitim gibi çok kritik, çok anlamlı, çok manidar bir alana yatırım yapıyorlar. Bu insanlar ancak alkışlanır, teşekkür edilir. Dün yapamazlardı, çünkü dün kategorize ediliyordu. Eğer “X” cemaatinden ya da “X” inancındansanız onaylanmazdı zaten.

Ama, şimdi, ben, burada iddia ediyorum, AK PARTİ Milletvekili olarak iddia ediyorum: Bizim YÖK’e yani AK PARTİ dönemindeki YÖK’e... Hepimizin YÖK de...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Şu anda sizin zaten YÖK, merak etmeyin.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Efendim, hayır, onu, bakınız...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Bunu güzelce söylediniz, YÖK sizin.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Metinciğim, onu yanlış anlamaya gerek yok.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Yok, yani siz yönlendirdiğiniz için...

İSMET UÇMA (İstanbul) – Geçmişte sizin miydi YÖK?

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Hayır.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Çok sizindi.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Hayır, şimdi...

İSMET UÇMA (İstanbul) – Şimdi, bakınız...

BAŞKAN – Sayın Baydar...

İSMET UÇMA (İstanbul) – Lütfen ama...

BAŞKAN – Sayın Baydar, lütfen...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Kendiniz söylediniz.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Şimdi, bakınız, geçmişte YÖK çok sizindi, şimdi Türkiye'nin.

Efendim, söylemek istediğim şey şu... (Gürültüler)

Ama lütfen...

Başkanım, eğer ben konuşamayacaksam...

BAŞKAN – Evet, Sayın Uçma...

İSMET UÇMA (İstanbul) – Arkadaşlar...

BAŞKAN – Bu gibi tartışmalarda, böyle, bir iki kelimelik laf atma belki zenginleştirir ama uzatılması doğru olmaz.

Arkadaşlar, lütfen, arkadaşımızın sözünü kesmeden dinlemeye davet ediyorum.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Çünkü ben kimsenin sözünü kesmedim arkadaşlar. Dolayısıyla, biz birbirimizin hakkını savunmazsak milletin hakkını nasıl savunacağız?

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Hayır, biz söz kesmiyoruz.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Affedersiniz...

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Türkiye Cumhuriyeti Yüksek Öğretim Kurumuna “Bizim YÖK.” dediniz.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Müsaade buyurur musunuz?

BAŞKAN – Sayın Baydar, lütfen.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Sevgili Hocam, müsaade buyurur musunuz?

Ben o sözü tashih ettim, düzelttim ama ısrarla yani kaşımaya çalışıyorsunuz. Gerek var mı Sayın Baydar?

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Tamam, tamam.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Şimdi, hepimizin, Türkiye'nin YÖK'ü.

Demek istediğim şu: Eleştirdiğiniz -“biz”i o anlamda kullandım- yerden yere vurduğunuz, niteliğinden tutun başka amaçlar için bu işleri yaptığını söylediğiniz YÖK'e, eğer, herhangi bir anlayıştan bir müracaat olmuş da geri çevrilmişse ben, sizinle birlikte bu üniversitelerin kuruluşuna “hayır” oyu kullanacağım ve karşı çıkacağım. Hodri meydan!

Buyur Hocam, şimdi söz sende, buyur.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Hayır, karşılıklı konuşmuyoruz. Siz mi söz veriyorsunuz?

BAŞKAN – Sayın Uçma, söz verme yetkisi bende.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Hayır, tamam, devam ediyorum.

BAŞKAN – Siz lütfen...

İSMET UÇMA (İstanbul) – Hayır, affedersiniz.

BAŞKAN – Buyurun, lütfen devam edin.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Yani, bu misalen bir şey Hocam, yani istiare sanatı şimdi.

BAŞKAN – Estağfurullah, buyurun.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Öyle yaptık Metin Hocamla.

Sevgili arkadaşlar, Türkiye'de açılan eğitim öğretim kurumları -biraz önce Naci Hocamın da vurguladığı gibi, benim de notlarımın arasında var- ben, bu "eğitim, öğretim; eşittir iş" konusunu hakikaten hiç anlayabilmiş değilim.

Bakınız, iş konusunda, eğitim-öğretim kurumlarımızın yanında -benim önerimdir ayrıca bu- atölye çalışmalarımız olmalı. Hangi tematik üniversite olursa olsun atölye çalışmalarından gelen arkadaşlarımızın -ki ben diplomaya dönüştürülmesi gerektiği kanaatindeyim bir jüriyle, bu kabiliyetlerin de- daha başarılı olduklarını görüyoruz iş hayatında falan. Bu teori, pratik birleştiğinde inşallah güzel şeyler olacak.

İşsizlik, Sevgili Hocam, dünyanın sorunu ve Türkiye aşağı-yukarı on yıl içerisinde 2 puan geri çekti işsizliği ama hangi gelişmiş ülke olursa olsun dünyada işsizlik konusu asla aşamadığı bir konu. Demekliğim şu: Gayrisafi millî hasılanız fert başına 100 bin dolar da olsa içinizde fakirleriniz olacak, işsizleriniz olacak ve size görev düşecek. Siz transferde bulunacaksınız Hocam, fakir kesime transferde bulunacaksınız. Yani, bunu minimize etmek arzu edilen bir şeydir, ideal bir şeydir ama minimize etmenin, bu aşamada en azından, mümkün olmadığını görüyoruz.

Sevgili Hocam, üniversiteleri, ayrıca, Türkiye bu aşamadan sonra, arkadaşlar, kendisi için de yapmıyor. Türkiye, müthiş performansı ile bütün dünyadan ama bütün dünyadan Hocam, bütün dünyadan öğrenci getiriyor.

Bakınız, vakıf üniversitelerimizin tamamında kontenjanlar... Yani, mesela, ben Şehir Üniversitesini örnekleyeyim: Şehir Üniversitesinde ücretli öğrenci yok.

Mesela, Hocam, özel üniversitelerden bahsederken başarısız gösterdi.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Hepsine değil.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Mesela bir Koç, bir Sabancı, bir Şehir Üniversitesi...

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Olur mu, "Hepsine değil." dedim, altını çizdim, olur mu öyle şey, yok.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Peki Hocam, peki, tamam.

Demek istediğim şu: Devlet üniversitelerimizde de, özel üniversitelerimizde de -biraz önce Naci Hocamın ifade ettiği gibi- bir seleksiyona tabi tutularak, zaten, hayatiyetini sürdürebilenler olacak, sürdüremeyenler olacaktır. Bu itibarla, dolayısıyla, bu tür örneklerimiz de var, iyi örneklerimiz de var, onu demek istiyorum.

Evet, şimdi, Türkiye dışarıdan da çok öğrenci aldığı için mecburen bu fiziki yapıları hızlı şekilde tamamlaması gerekiyor.

Sevgili YÖK yetkililerimize bir öneride bulunmak istiyorum. Sevgili arkadaşlar, üniversiteleri ister tematik açalım ister çok programlı açalım. Bütün üniversitelerimizde dünyada medeniyeti oluşturan iki dalın mutlaka olması gerekmektedir. Bu birisi, sanat ve sanat tarihidir. Sanatsız bir toplum medeniyet bileşkesinde ağırlık teşkil edemez. İkincisi dinler tarihidir. Bunlar yapılmadığı sürece bundan sonra çekimser davranacağım. İki konuyu çok önemsiyorum ve heyetinize teklif ediyorum. İster tematik olsun ister karma olsun ister çok programlı olsun, hangi üniversite olursa olsun, bu iki dalın mutlaka en azından seçmeli ders olarak -yani tercih eden seçsin, okusun- ya da sadece kürsü olarak kurulup bu derslerin alınmasının gerektiği, medeniyet bileşkesi açısından dünyadaki örneklerine de baktığımızda kaçınılmaz bir şey. Nur Hocam çok iyi bilir, "Ara sıra tıbbiyeden doktor da çıkar." derler, değil mi Metin Hocam?

Bakınız, bizim Türk sanat musikisi üstatlarımız -gerçi 1934'te bir yasaklamıştık ama onları, olsun, şimdi düzeliyor hamdolsun- enstrüman konusundaki üstatlarımız hukukçudur, tıbbiyelidir. "Efendim, buraya şimdi niçin sanat dersleri koyalım ya da sanat tarihi koyalım ya da dinler tarihi koyalım?" Mukayeseli dinler tarihinin insanın vizyonunu, dünyaya bakışını, medeniyeti, sosyalleşmeyi mutlaka beraberinde getirdiği dünya istatistiklerinde açık. Almanya şimdi bizden İslamiyet Enstitüsüne adam istiyor, adam gönderemiyoruz; Avrupa bizden bunları istiyor, adam gönderemiyoruz. Ben çocuklarımızın kendi medeniyetimizin kodlarından mülhem olgularla da en azından önlerine alternatif olarak konması gerektiğini ısrarla vurgulamak istiyorum sevgili arkadaşlar.

Şimdi, üniversitenin siyasallaşması meselesine gelince Hocam, bu konuda şahiden de ideolojik unsurları devreden çektiğimizde... Böyle olduğumuza inanıyorum, bizim dönemimiz böyle. Biz potansiyel suçlu aramıyoruz, devri sabık yaratmıyoruz ama şunu demek istiyorum Sevgili Hocam, yani yapıp edilenleri de görmezden gelmek...

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Şaka yapıyorsunuz herhâlde.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Siz iktisat fakültesinde hocamızdınız.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Anladım ama hakikaten şaka yapıyorsunuz ya! Allah aşkınıza, şaka gibi konuşmayın o zaman.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Ya, siz o zaman, hakikaten, bize ne kadar doğru rehberliklerde bulunurdunuz Sevgili Hocam. Ben hâlâ öyle olduğumuza inanıyorum, yüreğimizin ne kadar güzel olduğunu biliyorum.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Son söylediğinizi şaka kabul ediyorum. “Devri sabık yaratmıyoruz.” u...

İSMET UÇMA (İstanbul) – Asla yaratmıyoruz. Dolayısıyla, sevgili arkadaşlar...

BAŞKAN – Sayın Serter...

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Ama dayanamıyoruz.

BAŞKAN – Sayın Serter, sizin söylediklerinizi arkadaşlar büyük bir sabır ve dikkatle dinlediler.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Ben hiç böyle, bu yollara giden bir şey söylemedim.

BAŞKAN - Bakın, arkadaşlarımızın da mutlaka dayanamayacağı sözler vardı ama...

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Sabırla değil, zevkle dinledik.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Biz de zevkle dinliyoruz hakikaten, eğleniyoruz!

BAŞKAN – Ama sizden de beklentimiz aynı sabrı göstermeniz.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Sevgili Hocam, vallahi, ne ikna odalarını söylüyorum ne ideolojik cüppeli yürüyüşleri söylüyorum.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Söyleyin, söyleyin.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Dikkat ederseniz devri sabık olmasın diye bunları hiç ifade bile etmiyorum. Mesela Belarus, üniversite kenti. Chicago'ya falan gidin, bakın; Avrupa'ya gidin, bakın. Ya, tarihselleşmiş, reddimiras ettiğimiz için ciddi bir üniversitemiz yok. Medreseyi savunduğum ortaya çıkmasın, ıslah edilebilirdi ama devam ettirebilirdi sevgili arkadaşlar, reddi mirasa gerek yoktu.

Bu itibarla, ben emeği geçen her arkadaşı çok ama çok kutluyorum. Söylediğim husus dikkate alındığında Naci Hocam ve bütün arkadaşlarımla, Başkanım, CHP'deki arkadaşlarımla, diğer muhalefet partileriyle...

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – MHP, Milliyetçi Hareket Partisi.

İSMET UÇMA (İstanbul) – MHP... Hocam, aşk olsun. Bütün arkadaşlarımızla, kardeşlerimizle size yoğun destek vereceğimiz -doğru işler yaptığınız sürece- kuşkusuzdur ama bu söylediğim iki bilim dalının üniversitelerimize üniversitenin niteliği ne olursa olsun mutlaka girmesini istiyorum. Bu üniversitelerin ülkemize, milletimize, çocuklarımıza, geleceğimize hayırlar getirmesini diliyorum, hepinize saygılar sunuyorum. Sağ olun.

BAŞKAN – Evet, biz de teşekkür ederiz Sayın Uçma.

Şimdi, söz Sayın Koçer'de. Sayın Koçer, buyurun.

ABDULLAH NEJAT KOÇER (Gaziantep) – Sayın Başkan, teşekkür ediyorum. Sizi ve Komisyonumuzun değerli üyelerini saygıyla selamlıyorum. Ben Gaziantep Milletvekili olarak söz aldım. Ben de öncelikle Sayın Bakanımıza başsağlığı diliyorum ve size tekrar hayırlı olsun dileklerimi iletiyorum, başarılar diliyorum.

Gaziantep, 2 milyona yakın nüfusuyla şimdi 6. Organize Sanayi Bölgesi'ni kuran, 300 bine yakın istihdam yaratmış, ihracatta Türkiye'de 6'ncı sırada yer alan, markalaşma becerisinde, yine, 5'inci sırada yer alan, AR-GE ve inovasyon çalışmalarının yoğun olduğu bir şehir. Şimdilerde kültür ve turizm faaliyetlerinde de bölgenin cazibe şehri hâline geliyor. Taşıdığı tüm özellikleriyle sanayileşme becerisi, ticari potansiyeli, kültür, turizm özellikleriyle bir marka şehir pozisyonunda Gaziantep. Sayın Başbakanımızın da çok yakın zamanda ziyareti sonrasında, aldığı göçe rağmen birlikte yaşama kültürüyle, yarattığı ihracat gücüyle, yarattığı istihdam gücüyle ve büyüme gücüyle Türkiye'ye rol model olarak gösterdiği Gaziantep, şimdi de tüm bu gelişmelere paralel olarak üniversite sayısını 4'e çıkarıyor, bugün değerli Komisyonumuzun alacağı kararlar. Sanko Üniversitesiyle birlikte üniversite sayımız 4'e çıkıyor ve hedefimiz gerek güneydoğuda gerekse Orta Doğu'ya yönelik bir eğitim merkezi olmak Gaziantep olarak. Sanko Üniversitesi şu an Türkiye'nin en büyük ve en modern hastanesine sahip bir üniversite olarak açılacak. Bu çok önemli bir artı diye düşünüyorum ve bu duygu ve düşüncelerle size ve değerli Komisyon üyelerine desteklerinden dolayı teşekkür ediyorum. Eğitime yatırım yapan, katkı koyan herkese buradan teşekkürlerimi, şükranlarımı sunuyorum ve sizleri saygıyla selamlıyorum.

BAŞKAN – Evet, biz de Sayın Koçer'e teşekkür ediyoruz.

Şimdi, Sayın Yeniçeri'nin söz talebi var. Tasarının geneli üzerindeki görüşmeleri bitirmeden son söz olarak Sayın Yeniçeri'ye söz veriyorum.

Buyurun Sayın Yeniçeri.

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – Teşekkür ediyorum Sayın Başkan.

Ben de Sayın Millî Eğitim Bakanımıza başsağlığı dileyerek sözlerime başlamak isterim.

Şimdi, öncelikle şunu söyleyeyim: Eğitime yatırım yapan ve özellikle eğitimi birinci derecede yapılması gereken, atılması gereken bir adım, oluşturulması gereken bir kurumsal yapı olarak ele alan herkes saygıya değerdir, onlara saygılarımı sunuyorum.

Eğitim, uzun vadeli yatırımdır yani eğitimden kısa vadede sonuç almak isteyenler başka yere yatırım yapmalarında yarar var. Eğitime yatırım yapanlar, belki ömrü hayatlarında sonuçlarını göremeyeceği hayırlı bir iş yapmış oluyorlar. Onun için mesele, uzun vadeli. Ama hemen, bu bilgi notunda Çukurova Eğitim ve Kültür Vakfı Kanuni Üniversitesi diye bir üniversite geldi. Bu, tabii, Kanuni Sultan Süleyman. Bunun ismini doğru düzgün koymamız gerekiyordu. “Kanuni” dediğimizde biraz yavan kaldığının özellikle altını çizmek istiyorum. Bu, Kanuni Sultan Süleyman’la ilgili olarak burası Türkiye Büyük Millet Meclisi ve kanunun yapıldığı yer. Onun için de onun bir rölyefinin Almanya’da ve Amerika Birleşik Devletleri Temsilciler Meclisinde olduğu gibi, burada da bulunması gerektiğini ve bununla ilgili ben bir de yasa teklifi vermişim. Onun için bu Kanuni Üniversitesi, evet, güzel yani ama isminin “Kanuni Sultan Süleyman” olarak konulmasında sayısız yararlar olduğunu düşünüyorum. Çünkü kanun adamıdır, hukuk adamıdır. Savaşçılık yönünden daha çok, onun hukuk yönünün ön plana çıkarılması bakımından bizim için önemli bir simgedir.

Diğer üniversitelerin özellikle tematik olarak kurulması da son derece önemli. Yani mesela, Gıda ve Tarım Üniversitesi ve diğer teknoloji üniversiteleri, kurulan bu üniversiteler kendi alanlarında yoğunlaşmanın üreteceği somut kazanımlar elde edeceklerdir, bu son derece önemli. Ancak, tematik alana yönelirken de “multidisipliner” dediğimiz diğer disiplinlerle de bağlantıyı kesmemek gerekiyor, bunu çok boyutlu bir biçimde ele almak gerekiyor.

Sonuç itibarıyla, insan çok karmaşık bir mekanizmadır. Bu kompleks mekanizmayı biz gerçekten birçok yönden donatmazsak onun dünyaya bakışı dar alanda kalır, eski Komisyon Başkanımızın “enformatik cehalet” dediği bir tuzağa da düşmüş oluruz.

Şimdi, tabii, burada bir problem yok. Tabii, bu, üniversite, okul, eğitim, ideoloji, siyaset filan bunları hep iç içe koyarsanız burada eleştirilecek birçok şeyi bulmak ve bunların üzerinden konuşma yapmak da mümkün ama bunun bize sağlayacağı bir yarar olmadığını özellikle söylemek istiyorum.

Şimdi, üniversite açmak, binalar dikmek, teknolojiyi çekmek önemlidir ama yeterli değildir. Şimdi, soruyu şöyle sormak lazım: Bu üniversitelerde kimi yetiştireceksiniz? İnsanı yetiştireceksiniz. Bu insan nasıl bir insan olacak? Nasıl bir insan hedefliyorsunuz? Onu öncelikle ortaya koymak lazım yani şu kapitalist sistemin istediği, küresel sistemin istediği insan tipini mi yetiştireceksiniz? Her insanın bir fiyatı vardır, yeter ki sizde onu satın alacak para bulunsun ya da “homo economicus”tur ya da “zoon politikon”dur ya da kendisine verilen işin fiziki ve teknik kapasitesi içerisinde ekonomik motiflerle çalışan pasif bir yaratık olarak mı insanı alacaksınız, eşref-i mahlukat olarak mı insanı alacaksınız ya da insana yüklediğiniz anlam, hiçbir şeye sahip olmadığı hâlde hiçbir şey tarafından da sahiplenilemeyen kişi midir? Bunu mu esas alacaksınız? Bana göre en temel cevaplandırılması gereken soru bu. Muhteşem binaların içerisinde sefil insanları yetiştirebilirsiniz. Bu bakımdan, insanın yetiştirme şeklini ortaya koyabilmek için, neyi yetiştirme, hangi amaca yönelik olarak yetiştirdiğinizin ortaya konması ve bunun çok ayrıntılı bir şekilde ifade edilmesi gerekiyor.

Eflatun der ki: “Düşünen, eğitim yapan ve yöneten iktidar uyursa bizdeki vahşi insan uyanır ve yürümeye koyulur. Çıplak olduğu tabiata ne kadar karşı ve mahcup olursa olsun, işlemeyeceği delilik ve uygun cinayet yoktur”. Onun öğrencisi olan Aristo da aynı şekilde “Kanun, adalet ve toplum olmaksızın, insan bütün hayvanlardan daha fena olurdu” demektedir. Hatırlarsanız Danton da insana ekmekten daha çok, eğitimin gerekli bir vasıf olarak verilmesi gerektiğinden söz eder.

Onun için eğitim kurumları sadece öğrencinin merakını uyandırmakta değil, aynı zamanda, bu merakının dışında bu merakı söndürme gibi bir görevi de yerine getirebilirler yani biz kaş yaparken göz çıkarma diyebileceğimiz bir durumla da karşı karşıya kalabiliriz. O bakımdan, eğitim ilişkilerini yönlendirirken amacına uygun... Tabii, biraz önce söylediğim gibi, hangi insan tipi, hangi amaçla bu kurumu kuruyoruz? Onun iyi ortaya konması gerekiyor ama o amaca uygun insan tipi eğer yetiştiremezsek o zaman cehaletin ihanetinden, eğitilmişin ihanetine geçmek gibi bir durumla da karşı karşıya kalırız.

Kuşkusuz, toplumlar ancak eğitim yoluyla geleceğini garanti altına alabilirler. İnsanların -biraz önce de söylediğimiz gibi- ekmekten daha çok eğitime ihtiyaçları var ama bunlar onları olumlu yönde değiştirecek, olumlu yönlerde katkı yapacak süreçleri elde etmeleriyle mümkün olur. Eğer bugün eğitim sistemimiz birinci sınıf yazar, sanatçı, bilim adamı, mimar yahut da yönetici yetiştiremiyorsa bunun bir açıklamasını yapmamız gerekir yani Nobel alabilecek edebiyatçımız, şaheser üretebilecek mimarımız, ekol hâline gelebilecek kültür adamımız yetişmiyorsa bunun sebebi Mimar Sinan’ın, İbn-i Sina’nın, Mevlana’nın torunlarının yeteneklerini, herhâlde, kaybetmiş olmaları değildir. Bu yeteneklerini uygun vasıf ve şartlarda yönlendirecek bir sistemi kuramamış olmamızdan kaynaklandığını söylemek için çok da zeki olmaya gerek yok.

Onun için, eğitimin hedefi her şeyden evvel, kendini tanımlamaktan yoksun, tarihiyle kavgalı, inanç ve moral değerlerden habersiz, yabancılaşmış kişilikler yetiştirmeye yönelik bir sistem kurduğunuz zaman, bu sistemden siz kendisiyle kavgalı, varlığını yokluğuna bağlayan, köksüzlüğü politika olarak benimseyen bir sistem kurarsınız ki bundan da birinci sınıf insan ortaya çıkaramazsınız.

Ben hemen burada özellikle bir şeyin altını çizmek istiyorum kayıtlara geçmesi bakımından. Otuz beş senelik eğitimcilik sürecim oldu. Ben burada bir tespitte bulundum, bu tespiti de paylaşmak istiyorum. Bu tespit şu: Bizim toplumda meydana gelen sosyal ayrışmaların, çatlamların ya da birtakım siyasal zıtlaşmaların temelinde değerler sisteminin birbirini desteklememesi vardır. Kurumların pazarladığı değerlerin birbirinden çok farklı olmasından kaynaklanmaktadır. Çok avami bir dille söylersek bizde ailenin verdiği değerleri o eğitim kurumları reddediyor, eğitim kurumlarının verdiği değerleri cami reddediyor, caminin verdiği değerleri sokaklar reddediyor, sokakların verdiği değerleri medya reddediyor. Yani bu kadar çok birbirine ters bir değerler pazarlaması yaparsanız bir bireye, o bireyi her şeye açık hâle getirirsiniz ve bunun bir sigortası da yoktur. Yani sağlıklı ve gerçekten kendisini tanımlayan; önce kendi siyle, sonra ailesiyle, ondan sonra toplumla, milletle, nihayet insanlıkla bağdaşır insan tipini yetiştirmenin en önemli yolunun, birbirinin ters görüşlerini aynı dönem içerisinde çeşitli kurumlardan vermekle olamayacağını herkesin bilmesi ve anlaması lazım. Onun için bu kurumlar arasında bir ortak payda yaratmak durumunda ve zorunda olduğumuzun altını çiziyor ve bu yeni açılacak üniversitelerin hayırlı, uğurlu olmasını diliyor, bunlara ayrılan paranın çok düşük olduğunun özellikle altını çiziyorum. Bu paranın en az 2 kat artırılması gerektiğini de ifade ederek buna önyak olan, sermaye koyan, fikrini koyan, düşüncesini koyan, katkısını koyan herkese teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Evet, Sayın Yeniçeri, biz de teşekkür ediyoruz.

Değerli arkadaşlar, tasarının tümü üzerindeki görüşmeler tamamlanmıştır. Maddelerine geçilmesini oylarınıza sunuyorum: Kabul edenler... Kabul etmeyenler... Kabul edilmiştir.

Şimdi, tasarının 1'inci maddesini okutuyorum.

YÜKSEKÖĞRETİM KURUMLARI TEŞKİLATI KANUNUNDA DEĞİŞİKLİK YAPILMASINA DAİR KANUN TASARISI

MADDE 1 - 28/3/1983 tarihli ve 2809 sayılı Yükseköğretim Kurumları Teşkilatı Kanununun ek 141 inci maddesinin başlığı ve birinci fıkrasında yer alan "Altın Koza Üniversitesi" ibaresi "İpek Üniversitesi" şeklinde değiştirilmiştir.

1'inci madde üzerine söz almak isteyen Sayın Nur Serter, Sayın Metin Lütfi Baydar, Sayın Özcan Yeniçeri.

İlk söz Sayın Serter'in.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Teşekkür ediyorum Sayın Başkan.

Bu değişikliğin sebebiyle ilgili bize bir bilgi verilmedi, önce onun altını çizeyim. Bu, giderek bir teamüle dönüştü yani bir üniversite kuruluyor, bir süre sonra ismi değiştiriliyor. Bu, kuruluş aşamasının ne kadar ciddiyetsiz yapıldığını da ortaya koyuyor. Yani Altın Koza, zaten şirket var arkasında bunun, biliyoruz da ne oldu da birdenbire, ismini mi beğenmediler de "ipek" oldu? Bir kere, bu konuda bir bilgi talep ediyorum, bu bir. Değiştirebilirler tabii de...

İSMET UÇMA (İstanbul) – Koza ipeğe dönüşüyor ya Hocam.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Ha, koza büyüdü, ipek oldu. Kelebek olacak bundan sonra, üçüncü defa mı değiştireceğiz adını?

İSMET UÇMA (İstanbul) – Ama ömrü uzun olacak.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – "Koza" ydı, "ipek" oldu, neyse.

Şimdi, bir iki şeyin altını çizmek istiyorum. Bir kere, Sayın Bostancı üniversiteyi sadece istihdama yönelik olarak düşünmemek gerektiğini söyledi. Sayın Bostancı, siz bunu bize değil de tıp fakültesinde okuyan, mühendislik eğitimi yapan, veteriner fakültesinde okuyan, bilgisayar mühendisliğinde okumakta olan ya da mezun olan öğrencilere söyleyin, anlatın, onlara kabul ettirin önce. Elleriindeki diplomayla mutlaka kendilerine bir istihdam alanı yaratmaya gerek olmadığını, sizin takdirinizin bu olduğunu, genel kültürlerini artırmak için üniversitede okuyabileceklerini önce onlara anlatın.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Ben öyle bir şey demedim.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Cümleleri aynen okuyorum: "Üniversiteyi sadece istihdama yönelik bir alan olarak düşünmemek gerekir." dediniz.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Ama o anlam çıkmaz ki!

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Onun için bize değil, bunu o üniversitelerde okuyan öğrencilere bir anlatın.

İkincisi: Açılan vakıf üniversitelerinin içerisinde rekabetten söz ettiniz. Elbette rekabet oluyor, olacaktır da ama bunun içinde batan üniversiteler, kapanan üniversiteler olacaktır dediniz. Acaba o batan geminin içindeki öğrencilerde mi batacak? Onlar, o batacak konumdaki vakıf üniversitesinde yıllarca eğitim alıp diploma almış olduklarında, bundan siz devlet olarak, Hükümet olarak hiçbir sorumluluk taşımayacak mısınız? Bunu da merak ediyorum. Böyle bir üniversiteye açılma izni verip o çocukları oradan mezun etmekten dolayı Hükümetin, yetkililerin hiçbir sorumluluğu yok mudur? Yani “Çocuk kendiliğinden seçmiştir. Ne yapalım? Batarsa o da batar.” deyip geçecek miyiz?

İSMET UÇMA (İstanbul) – Hiç kimse mağdur olmaz.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Üçüncüsü, Sayın Uçma, size teşekkür etmek istiyorum çünkü benim konuşmalarına karşılık, bu açılan üniversitelerin -sadece bugünü kastetmiyorum- bir kısmının cemaat üniversitesi olduğunu ifade ettiniz.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Öyle söylemedim.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Tutanaklara bakarsanız bunu söylediğinizi göreceksiniz. Ben de zaten...

İSMET UÇMA (İstanbul) – Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği de bir cemaat Hocam. Cemaatin sosyolojik tanımı...

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Tamam, tutanaklara bakarsanız tamamen benim sözlerimi teyit ettiniz.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Siz iktisatçı olduğunuz için onu karıştırıyor olabilirsiniz.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Yok, ben “cemaat” kelimesini ne için kullandığımı ve sizin de ne amaçla kullandığınızı biliyorum.

Dördüncüsü: Gerçekten Türkiye’deki üniversitelere dünyadan öğrencilerin gelmesi önemli bir olgudur ama bu yeni başlamadı, biliyorsunuz herhâlde. Örneğin, İstanbul Üniversitesinde 2000’li yıllarda, sadece İstanbul Üniversitesinde, 1.365 tane yabancı öğrenci okuyordu, dünyanın dört bir tarafından gelen öğrenciler. Yani biz devlet üniversiteleri içerisinde onlara hem Türkçeyi öğretiyorduk hem okutuyorduk. Ben bugün bütün Türk yükseköğretim sisteminde, özellikle de bu vakıf üniversitelerinde kaç yabancı öğrencinin eğitim görmekte olduğunu samimiyetle merak ediyorum. Bu cevabı buradan alamazsam yolunu biliyorum, Bilgi Edinme Yasası’na başvurup alacağım.

Beşinci bir konu, iki dersin seçmeli de olsa mutlaka konulması gerektiğini söylediniz. Eminim, bundan sonra özel veya vakıf üniversitesi açmak isteyenler, onay çıksın diye mutlaka bu dersleri bir yerlerine iliştmek mecburiyetini hissedeceklerdir.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Çok memnun olurum Hocam.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Ancak, bir şeyi hatırlatmak istiyorum: YÖK kurulduktan sonra, biliyorsunuz, iki tane ders vardı, bu derslerden bir tanesi güzel sanatlar dersi idi, zaman içerisinde buharlaştı ve kaldırıldı. İkincisi, Atatürk ilkeleri dersi idi, bu da sizin devrinizde kaldırıldı. Anlaşılan odur ki güzel sanatları adı değiştirerek tutmak ama Atatürk ilke ve devrimleri dersi yerine din dersini ikame etmek istiyorsunuz. Hiç şaşırıyorum. Bu da AKP’nin klasik dindar gençlik modelinin açık bir ifadesidir.

Bir başka şey daha söylemek istiyorum. Bu kadar bol vakıf üniversitesinin açılma sürecinin gelecekte daha da hızlanacağını düşünüyorum çünkü devlet üniversitesinde okuyan öğrencilere yeterli burs sağlamakta zorlanan devletimizin bundan sonra vakıf ve ileride kurulacak özel üniversitelere de burs verme konusunda kolları sıvayacağını biliyorum ve böylece bir transferi zaten devlet olarak vakıf üniversitelerinde gerçekleştireceksiniz. Bu da zaten bakış açılarımız arasındaki farklılığı ortaya koyuyor.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Evet, Sayın Serter, biz de teşekkür ediyoruz.

Şimdi, söz Metin Lütfi Baydar’ın, Buyurun Sayın Baydar.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Sayın Başkan, değerli Komisyon üyeleri; Altın Koza Üniversitesinin sahibi İpek Grubu, Hoca Efendiye yakın bir grup.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Hangi Hoca? Bir sürü Hoca Efendi var.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Çoğaldı Hoca Efendiler.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Şöyle söyleyeyim efendim, bakın, beni bir dinleyin.

Altın Koza Üniversitesiydi, “Ak Üniversitesi” olarak adlandırılıyordu. Acaba, Hoca Efendi’nin AKP’ye olan desteğinin azalmasıyla birlikte böyle bir isim değiştirme ihtiyacı mı doğdu? Bunu da bir soru işareti olarak ortaya atıyorum.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Desteğin azaldığını nereden çıkardın Hocam?

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Destek varmış.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Hayır, siz desteğin azaldığını nereden çıkardınız?

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Yani ismi değiştiriyorlar ya, yani “Ak”dan vazgeçip yerine İpek Üniversitesi koymalarını belki de böyle olarak adlandırabiliriz diye düşünüyorum.

Evet, şimdi, tabii, burada bazı temel tartışma konuları açılıyor. Esasında bunları saatlerce sohbet etmek isterim, çok da hoşuma gider. Üniversite-medrese ikilemi içerisinde, neden medreseler üniversitenin yerine geçemedi? Neden üniversiteler medreselerin yerine geçti? Hakikaten çok önemli, tarihsel süreçte tartışmamız gereken bir olaydır. Ben kişisel olarak özellikle Anadolu’da Osmanlı öncesi İslamiyet’in gelişmesini ve o dönemde Anadolu’da yetişen Anadolu erenlerini ve medreselerde birçok dergâhta ders veren, eğitim veren Yunus Emre’ sinden, Taptuk Emre’ sine, Hacı Bektaş Veli’ den, Mevlana’ sına kadar gerçekten bütün insanları kucaklayan, Orta Çağ karanlığında bulunan Avrupa’dan çok daha ileri düzeyde bir hümanizmayı yansıtan Anadolu coğrafyasındaki bu Anadolu aydınlanmasını, esasında, ıskaladığımızı düşünüyorum. Birçok referansımı da, yaşamsal referansımı da 11’inci yüzyıl, 12’nci yüzyıl Anadolu coğrafyasındaki insanlık anlayışına götürerek kendimi hep kurgulamaya çalıştım, bunu çok önemseydiğimi belirtiyorum. Eğer biz 1070’li yıllarda Bologna Üniversitesi öncesi Anadolu’da bu medrese medeniyetini üniversiteye dönüştürecek, sorgulayıcı, aydınlanmacı bir yapıyı oluşturabilseydik belki bugün dünyadaki üniversitelerin adı medrese olurdu, olabilirdi ama biz bunu ne yazık ki o dönemde Arapların taassubu nedeniyle... Anadolu’ya sadece bırakılsaydı bu yapılabilirdi. Bunları da saatlerce tartışabilirim ama Araplar bu konuyu ne yazık ki sadece kendi taassupları içerisinde, bugün de Vahabi anlayışını bu şekilde dikte etmelerinin temel anlayışı içerisinde bunu ıskaladığımızı düşünüyorum. Yani Arapların o dönem Muteziliği ortadan yok etmeden, gerçek anlamda bugünkü Türkiye’de yaşanan Hanefi-Maturidi çizginin devamı olan anlayışı devam ettirebilseydik ve o dönemki medreselerde gerçek anlamda bir aydınlanma yapabilseydik bugün dünyada Uluslararası Üniversiteler Birliğinin kayıtlarına göre yaklaşık 22 bin yükseköğretim kurumu vardır. O 22 bin yükseköğretim kurumunun adı medrese olabilirdi. Bunu da bir tarihsel not olarak yani kendi tarihimize belirti anlamda bazı yerleri değerlendirmek anlamında baktığımız zaman, bu, özellikle Arapların yaratmış olduğu kendi Vahabi taassuplarının ta ne zamandan itibaren başladığını da bugün Arapları referans alarak birçok anlayış konusunda bazı şeyleri yapmaya çalışanların da dikkatine sunarak belirtmek istiyorum.

Dediğim gibi, Anadolu’da yaşanan Sünni İslam’ın temel anlamındaki kaynağı Hanefi-Maturidi çizgidir ve bunun da çıkmış olduğu nokta Mutezile noktasıdır, Mutezile’den kaynaklanmıştır ve Araplar tarafından yok edilen bir anlayıştır. Bunların tekrar tekrar değerlendirilmesini, İslam âlimleri tarafından değerlendirilmesini de çok anlamlı buluyorum ve bu konuyu da değerli bir şekilde, oldukça dikkatli bir şekilde incelediğimi belirtmek istiyorum.

Değerli arkadaşlar, şimdi, baştan geleceğim. Şimdi, bir müteşebbis, üniversitede yetiştirebilmeniz için yani girişimci bir genç yetiştirebilmeniz için o üniversitede ciddi kaliteli bir eğitimin olması gerekiyor; hayatı sorgulayan, yaşamı sorgulayan “Ben ne yapabilirim, ne yapmam gerekiyor?” anlayışlarını çok iyi uygulayan, okuyan, düşünen bir çocuk gerekiyor. Bunun için de yeterli üniversite şartları gerekiyor. Hoca söyledi sanatla ilgili olarak, İsmet Bey. Sanat önemli, spor da önemli yani sanatın, sporun olmadığı, bununla ilgili yeterli alanların olmadığı üniversitelerin çocukların kendi gelişimleri, kendi müteşebbis ruhlarını yaratabilmeleri için bir ortam yaratmadığı düşüncesindeyim. Sadece bina yapmakla, çocuğu oraya sokmakla, bir anlamda çocuğu dönüştürmemizin sorgulayıcı, araştırmacı ve girişimci yapmamızın mümkün olmadığını düşünüyorum. O açıdan, müteşebbis yapabilmemiz için başlangıçta kuruluş aşamasında, üniversite kuruyor isek bu anlamda ciddi bir yatırım yapmamız gerektiği düşüncesindeyim. Yok, efendim, işte, “Yetersiz başlanır, daha sonra düzeltilir.” anlayışının tevekkül inancına uygun olmadığını düşünüyorum. Tevekkül inancına göre, önce eşeği sağlam kazığa bağlayacaksın, ondan sonra tevekkül edeceksin. Sizlerin jargonuyla konuşuyorum. Yani o açıdan, bunun bu anlamda da tevekkül inancına göre de sakat olduğunu düşünüyorum. Yani eşeği sağlam kazığa bağlamadan üniversite kuruyorsunuz, ondan sonra oradan yetişen gençlerle ilgili olarak da “Ya, bakalım.” falan diyorsunuz. Bu olmaz arkadaşlar. Yani özellikle vakıf üniversitelerinin ciddi bir yatırım yaparak bu işe başlaması gerektiğini düşünüyorum.

Yaygın üniversiteye Cumhuriyet Halk Partisi olarak kesinlikle katılıyoruz. Üniversiteler yaygın olmalı, Türkiye’nin her yerinde olmalı, bunu çok önemsiyoruz ama buna yönelik olarak da devlet yatırım yapmalı devlet üniversitelerinde, vakıf kuracaksa vakıf da yatırım yapmalı. Yani öyle 24 trilyonla üniversite kurulmaz arkadaşlar, üniversite bütçesini bilen birisi olarak söylüyorum. Bunlarla göstermelik şeyler yaparsınız, bu göstermelik şeylerle de göz boyarsınız, üniversite kurmuş olursunuz ama oradan yetişen çocukların üniversite öğrencisi, üniversite mezunu olmalarını sağlayamazsınız. Yani biz Cumhuriyet Halk Partisi olarak girdiden ziyade çıktıyla ilgileniyoruz. Oradan çıkacak genç benim için önemli. İşte, diyorsunuz ki: “Üniversite kişinin istihdamını yaratacak bir müessese değildir, genel kültür anlamında bir şey yaratır ama müteşebbis olmalıdır.” O müteşebbisliği verecek düzeyde de bir yatırım yapmanız lazım. Onu yapmıyorsanız o zaman olmaz.

Değerli arkadaşlar, ticari olmayı da... Yani üniversiteler ticari olmamalı. Şöyle ticari olmalı: Ticaret düşünülecek ise üniversiteler ürünleriyle ticari olabilmeli. Yani o üniversitede eğitim gören çocuktan alınacak harçla yürütülen bir üniversite yerine, o üniversitede yaratılan bilginin yaratacağı teknolojiye ya da bir çok alandaki katma değerle, patentle, buluşla, bir çok şeyle bunu yaratabilen bir üniversiteyi kurgulamanın daha önemli olduğunu, bunun hayati anlamda olduğunu, vizyonumuzu buna göre yerleştirmemiz gerektiğini düşünüyorum. Yoksa sadece temel anlamda öğrencilerden alınan işte, en az 15, tıp fakültelerinde 30-40 milyona kadar giden harçlarla, onlara bel bağlanarak yapılacak, böyle, bir özel okulculuğun devamı gibi yapılacak olan bir anlayış ile bunun olamayacağı, nitelikli eğitimin verilemeyeceği ve bunu kuran ve kurulmasını teklif eden, özellikle Yüksek Öğretim Kurulunda bulunan arkadaşlarımızın da belirli bir zaman sonra buraları gidip ziyaret ettikleri zaman ya da buradan yetişen öğrencilerle karşılaştıkları zaman üzüleceklerini düşünüyorum çünkü belirli bir standardı koyamadığımızı düşünüyorum.

Şimdi üniversiteler ve siyasallaşmayla ilgili birkaç şey söylemek istiyorum. Üniversitelerde tek tip insan yetiştiremezsiniz arkadaşlar, böyle bir şey mümkün değil. Üniversite septik bir kurumdur, her türlü septik düşüncenin tartışılacağı, her türlü ortamın yaratılacağı ama ortak akıl çerçevesinde Türkiye için, kendimiz için doğruların bulunabileceği kurumlardır. Sadece bir tip insan yetişsin anlayışıyla bu iş olmaz. Sorgulayıcı, hayata bakan, hayatı sorgulayan ama o hayatı sorgulamanın çerçevesinde kendi yaşamını da sorgulayabilen insanları yetiştirebiliriz.

Bakın, dünyanın ilk üniversitesi -dediğim gibi- İtalya'da Bologna'da kurulmuştur, Bologna Üniversitesi. İlk beş rektörü papadır. Yani Katolik dünyası kurmuştur üniversiteleri. İlk beş rektörü papadır ve bugün Bologna Üniversitesi işte, Umberto Eco'yu, Romano Prodi'yi, Calzolari'yi yani bir çok önemli, sol ideolojinin, özellikle yeni sol anlayışın dünyada tartışıldığı süreçte bir çok görüşü ortaya koyan insanları yetiştiren bir kurum hâline gelmiştir. O yüzden, sizin ne kadar üniversiteleri sadece kendi görüşlerimizden olan insanları yetiştiresin amacıyla kurma hedefiniz varsa da bu üniversiteler belirli bir süreç içerisinde mutlaka o ortak aklın gelişmesiyle birlikte dönüşecektir. Buralardan tek tip insan yetiştirmenizin mümkün olmadığını ifade etmek istiyorum.

Batan saadet zincirleri, bankerlerden bahsedildi. Bu kurulan vakıf üniversiteleri de belirli bir dönem hani bir titanlar vardı, o titan saadet zincirlerine dönüşmesin, bu konuda da uyarımı yapmak istiyorum. Dediğim gibi, tekrar altını çizerek belirtiyorum, biz üniversitelerin yaygınlaştırılmasına kesinlikle karşı değiliz. Bununla ilgili teklif verdik, 26 ilde 41 tematik üniversite kurulsun diye kanun teklifi verdik. Bunun sonuna kadar arkasındayız. Üniversiteler kurulmalı mı? Kurulmalı. Türkiye'nin bu nüfusuna göre en az 250 üniversiteye ihtiyacı var mı? Var. Bunlar da zaten aklın yolu bir anlamındaki temel göstergeler ama bunlar nitelikli kurulmalı arkadaşlar. Bunların belirli bir niteliği olmalı. Böyle, dediğim gibi, işte, 100 dönüm araziyle, 24 trilyon parayla bunlar olmaz arkadaşlar, olmamalıdır, Yüksek Öğretim bunlara da müsaade etmemelidir. Bunların kıstaslarını, dediğim gibi, bir meslek yüksek okulu kurulması için 50 dönüm araziye şart koyan bir Yüksek Öğretim Kurulunun 110 dönüm yere üniversite kurmasını şaşırarak ve hayretle izliyorum. Dediğim gibi, bu çerçevede Cumhuriyet Halk Partisi olarak karşı çıktığımızı ifade ediyorum.

Bu 1'inci maddede isim değişikliğini de anlayamadım. Yani neden böyle bir isme ihtiyaç var, neden bu kadar hazırlıksız kurulduğunun göstergesi olarak... Yani yeni kurulmuş bir üniversite hemen adını mı değiştirir? Niye böyle bir şeye ihtiyaç duyuluyor? Bunu anlayamadığımı ve bu nedenle bu 1'inci maddeye de diğer tüm maddelerde olduğu gibi Cumhuriyet Halk Partisi olarak muhalefet şerhimizin bulunduğunu ifade eder, hepinize saygılar sunarım.

BAŞKAN – Evet, teşekkür ederim.

Şimdi toplantıya on beş dakika ara veriyorum.

Kapanma Saati: 16.37

İKİNCİ OTURUM

Açılma Saati: 16.54

BAŞKAN: Fikri IŞIK (Kocaeli)

BAŞKAN VEKİLİ: Avni ERDEMİR (Amasya)

SÖZCÜ: Çiğdem Münevver ÖKTEN (Mersin)

KÂTİP: Osman ÇAKIR (Düzce)

-----0-----

BAŞKAN – Değerli arkadaşlar, toplantı yeter sayımız vardır, ikinci oturumu açıyorum.

Şimdi Sayın Yeniçeri'nin söz.

Sayın Yeniçeri, buyurun.

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – Teşekkür ederim Sayın Başkan.

Çok değerli arkadaşlar, şimdi hayırlı bir işle karşı karşıyayız. Bu hayırlı bir iş; çocuklarımızın, evlatlarımızın eğitim ve öğretimlerini daha kolay yapabilecekleri, daha çok seçenekle karşı karşıya gelecekleri bir kurum açılıyor ya da kurumlar açılıyor. Bu kurumlara çeşitli önyargılarla yüklediğimiz anlamlar bizi yanlışla götürür. Onun için, ön yargısız bakmak ve bu kurumları sanki bir ideolojinin, sanki bir siyasi partinin kurumlarıymış gibi değerlendirmek son derece yanlış ve aynı zamanda da tehlikeli olduğunun altını çizmemiz gerekiyor.

Biraz önceki konuşmamda ifade ettim, maalesef, biz ülkede insanımızı yeterli bilgiyle, beceriyle ve düşünsel kapasiteyle teçhiz edemiyoruz. Bunların nedeni, hiç kuşkusuz, üniversitelerde ya da eğitim sistemimizde çocuklarımıza vermiş olduğumuz değerlerle ilgili olduğu kadar, kültürümüzden gelen de bazı sıkıntılarla yakından ilişkili. Ama ben burada bir şey söyleyeyim: İnsan “zübdetülkâinat” olarak Kur'an-ı Kerim'de, yüce kitabımızda geçer yani kâinatın özüdür. Bu doğrudur ve hakikaten de öyledir, kâinatta ne varsa insanda da o vardır, insanda ne varsa kâinatta da o vardır. Biz insanın özünü kullanabildiğimiz ölçüde onu enerjiye, refaha ve kalkınmaya çevirebiliriz, kullanamadığımız sürece de hiç kuşku yok ki çeşitli gerekçeler ileriye sürerek kendi kendimize yalan söylemiş oluruz.

Şimdi çok basit bir örnek vereceğim. Benim kanaatim ve değerlendirmem şudur ki: Bir ülkenin yer altı ve yer üstü zenginlik kaynakları ile gelişme arasında ters yönlü bir ilişki var. Yani bir ülke ne kadar yer altı ve yer üstü zenginlik kaynağına sahipse o kadar geri, ne kadar yer altı ve yer üstü zenginlik kaynaklarından yoksunsa o kadar gelişmiş ve ileri olmaktadır. İki tane ülke örnek gösterilerek bu açıklanabilir. Bunlardan bir tanesi İngiltere'dir, bir tanesi de Japonya'dır. İngiltere'ye gidenler bilir; iklimi iklim değil, coğrafyası coğrafya değil ve yer altı, yer üstü zenginlik kaynakları da son derece sınırlı, Japonya hakeza. Fujiyama, o yama, bu yama bir yığın yanardağ var. Onun dışında 3-5 balık, 3-5 ağaç ve bunun sonucunda ortada bir durum var. Japonya şu anda dünyanın ekonomik imparatorluğu, neredeyse ekonomiye hâkim durumda. İngiltere ise kültürel hâkimiyet kurmuş, senelerdir bu coğrafyayı, hatta dünyayı etkilemiş bir ülke.

İran dünyanın en büyük yer altı ve yer üstü zengin kaynaklarına sahip ülkelerden bir tanesidir. Meydanı Naftun ve Şuşter bölgesinde tahminlerin çok ötesinde petrol ve doğal gaz rezervleri vardır. Suudi Arabistan öyledir, Irak öyledir ve bir çok ülke yer altı ve yer üstü zenginlik kaynaklarına inanılmaz ölçüde sahip olmasına rağmen şu anda neredeyse yoksullukla veya bir yığın sıkıntılarla karşı karşıya kalıyor.

Buradan şöyle bir sonuç çıkarmak mümkün: Demek ki İngiltere'nin, Japonya'nın ya da Birleşik Devletlerin yetiştirdiği insan yetiştirme düzeni kültürden gelen, tarihten gelen, kurumsallaşmadan gelen ve hâlihazırdaki uygulamaları proje ve politikalarla dünyanın hâkimi olabilecek noktaya ve duruma gelmişlerdir.

Bir şey üzerinde her şeyden daha fazla durmamız gerekir, o da insan beyni ve insan. Eğer biz insanı yeteri düzeyde amacına, insanı yeteri düzeyde onun sahip olduğu yeteneklere uygun bir biçimde gelişmesine imkân verecek şartları yaratır, üretirsek o insan altını da, yer altındaki petrolü de ve diğer madenleri de o zekâsıyla ve o aklıyla elde etmesine sahip olacaktır. Buradan şu çıkmasın: Eğitim her şeyin temelidir ve insanı eğittiğimiz zaman her şey bitiyor anlamı da çıkmasın. Eğitimin inşa ettiği kadar imha da edebileceği, geliştirdiği kadar geriletebileceği de düşünülmalıdır. Kuşkusuz, bunu söylerken her şeyin evvelini de ahirini de eğitime bağlamak çok

doğru gibi görülebilir ama gerçekte eksiktir. Burada sözü edilen eğitimin de yalnızca örgütlü eğitim olmadığının da özellikle altını çizmek istiyorum.

Özellikle hep dikkat ettiğim bir husus var, ona bir kez daha temas etmek istiyorum. Çok net olarak söylemek istiyorum. Biraz önce “Atatürk ilkelerini çıkardınız, din dersi koydunuz ya da Atatürk ilkelerini koydunuz, din dersi çıkardınız.” şeklindeki paradoksu çok yanlış ve tehlikeli buluyorum.

Şimdi, biz, hep söyledik, bir kez daha söyleyelim: Bu toplumda, hiç kimse karşıtlıklar üzerinden, çatışmalar üzerinden bir siyaset veya bir sonuç üretmeye kalkmamalıdır.

Millî ile dinî... Bunları, birbirinin alternatifi gibi görmek veya karşıtı olarak görmek bu topluma yapılabilecek en büyük kötülüklerden bir tanesidir.

Devlet ile millet... Sanki, devlet ayrı, millet ayrı; bir taraf milletin yanında, öbür taraf devletin yanında, haydi hücum! “Haçlı ordusu musunuz siz be hey gafiller?” diye söylemek gerekiyor.

Maziyle hâl arasında aynı şey var... Bir taraf mevcut hâli kutsar, geçmişî inkâr eder; bir taraf geçmişî kutsar, mevcut hâli görmezlikten gelir, inkâr eder. Ya, bir yerinizin eksik olduğunun bilmem farkında mısınız?

Şimdi, bütün bunların bir bütünsellik içerisinde ele alınmasının lazım geldiğini, hepsinin birbirini tamamlayan, birbirini renklendiren ve şekillendiren, biçimlendiren bir yapı bize sunduğunu, bizim bir defa anlamamız ve bunun üzerinden hareket ederek bir sonuç üretmemiz gerekiyor. Eğer biz bu değerleri karşı karşıya getirirsek, ilkeleri karşı karşıya getirirsek, normları karşı karşıya getirirsek kendi kendimizi sıfırlarız.

Din de bizim dinimiz, Atatürk de bizim liderimiz. Bağımsızlık da bizim varlığımız, varlığımızın sebebi, şerefimiz, şirrimiz, her şeyimizdir, egemenlik de öyledir, Peygamberimiz, Kitabımız da öyledir. Yani, bunları birisinin olduğu yerde diğerinin olmadığı, birisini diğerine karşı âdetâ konumlandırmak ve bunları bu bağlam içerisinde değerlendirmenin son derece zararlı, yanlış ve siyaseten de, gerçekten, intihar anlamına gelecek bir durumu gösterdiğini rahatlıkla ifade etmek durumunda ve konumundayım.

Şimdi, yıldıznamelere bakarak, “Acaba, bu altın koza neden ipek kozaya çevrildi?” şeklinde bir değerlendirme yapma da çok yanlış bana göre. Yani, altın kozaymış, olmuş gümüş koza; gümüş koza olsa daha iyi, ben Gümüşhaneliyim, hiç olmazsa, oradan bir şey de kendimize çıkarabiliriz.

Bunlar olabilir, önemli olan bunlar değil, bizim içeriğine bir bakmamız lazım, muhtevasına bir bakmamız lazım. Yani, tuhaf bir toplumuz biz, nominalist bir yapıımız var. Hep söylüyoruz, zarfla mazruf arasında bir bağlantı içerisine giremiyoruz. Bir şeyin dışına sahip olmakla içine de sahip olduğumuzu zannediyoruz.

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Hocam, hiç Türkçe konuşmuyorsun.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Nominalist...

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – Biliyorsun, Türkçe'ye önemli ölçüde şeyim ama oradan insicamımı bozmak için Nebi Bey herhâlde söyledi.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) - Özcan Hocam, mahsus yapıyor.

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) - Öyle yapıyor değil mi?

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Zarfla, maruzla Hocam...

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – Türkçeleşmiş Türkçe, Gökalp'a göre konuşuyorum, sen biraz daha şeye göre konuşursun.

Şimdi, sen konuşursun, inşallah senin konuşman da hep Türkçe olur. Yani, problem sensin zaten, ben değil, ben de düzeltirim, yani eğer konuşmamda bir şey olursa, kelime görürsem.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) - Özcan Hocam, insicam gitti ama...

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) - Hayır, yani ona da söylenmesi gerekenleri söylemek gerekiyordu değil mi? Ben Nebi Bey'i çok severim, kendisi iyi bir bilim adamıdır aynı zamanda ve onun çalışmalarını ben takip ediyorum, umarım bundan sonra da aynı çalışmalara devam eder.

Sezar'ın hakkını Sezar'a vermekten de geri durmamamız gerekir, durduğu yer ne olursa olsun; insanların durduğu yerler var ya şu anda yanlış, siz hep bu tarafa geçeceksiniz, buradakilerin bir kısmı da sizi olduğunuz tarafa geçecekler. Onun için mevcut hâlinizi kutsallaştırmayın, mevcut gücünüze de fazla bakmayın.

Her zaman söylediğim gibi, bazen bir kişi bir devlettir, bazen bir devlet bir kişi etmez; bu da AK PARTİ'ye yönelik olarak söylediğim bir sözdür.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Çizmeyi aşırıyorsunuz!

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) - Şimdi, bizim değerlendirmemiz, benim şahsi kanaatim, bütün bunları değerlendirirken, bütünsellik içerisinde kavrayıcı ve kapsayıcı bir şekilde hareket etmemiz gerekir. Güç bozar, mutlak güç Hocam mutlaka bozar. Fazla güçlü olduğunuz zaman, kendinize, gerçekten olmayan şeyleri vehmetmeye başlıyorsunuz. Yaptığınız her hareketin doğru olduğunu, olaylar tarafından onaylandığını zannedersiniz, gözünüz hiçbir şeyi görmez. Hatta, çok yukarıdan baktığınız zaman, insanları böcek gibi görürsünüz ve bir süre sonra ayağınız yere değdiğinde “Ha, durum öyle değildir.” demeye karşı karşıya geliriz. Bunu ben söylemiyorum, bunu birçok kişi söylüyor. Robert Michels diyor ki “Malum, iktidar bozar, mutlak iktidar mutlaka bozar.” İktidar da siz olduğunuz için size söyledim. Yoksa, muhalafet de bozuyor mu, onun yasası henüz konmamış. Onun da ayrıca üzerinde durmamız, ifade etmemiz gerekiyor.

ORHAN ATALAY (Ardahan) - Muhalefet zaten bozuyor.

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) - O, tartışılacak bir konu, onun için doğruya doğru, yanlışla yanlış demek gerekiyor. Onun da özellikle altını çiziyorum.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Ben de Sayın Yeniçeri'ye teşekkür ediyorum.

Şimdi, Hükümet temsilcisine isim değişikliğinin gerekçesi noktasında kısa bir açıklama için söz veriyorum.

Buyurun.

YÖK BAŞKAN VEKİLİ PROF. DR. ŞABAN ÇALIŞ - Sayın Başkanım, “altın koza” kelimesinin İngilizce yazılışında, zannediyorum, hem Türkçe karakterle yazılışında sıkıntı var hem de İngilizcesi “golden cocoon” diye yazılıyor ama okunusunda da bir problem var. Zannediyorum bu rahatsızlık doğurdu.

Ayrıca, altın kozayla, özellikle Adana'daki film festivali ismiyle özdeşleşmiş bir altın koza var. Dolayısıyla, ÖSYM aracılığıyla zannediyorum şikâyetle bulunmuş öğrenciler “Biz bu üniversiteyi Adana'da biliyorduk.” diye. Bu, önemli bir gerçekçe, sıkıntıya yol açabilir diye... Çünkü, ilk defa bu sene öğrenci alacaklar. Bu düzeltilebilir şimdi ama bundan sonra sıkıntıya yol açar diye düşünüyorlar.

Ayrıca –bana aktarılanı tabii size aktarıyorum- Rusça'da “koza” kelimesi, hakaret anlamına geliyormuş. En hafif çevirisi de “inatçı keçi” olarak geçiyormuş.

Bilgilerinize arz etmek istedim.

BAŞKAN – Teşekkür ederiz.

Tabii, genel olarak şunu da söylemek mümkün. Biz, devlete okul yaptırana isim hakkı veriyoruz ama kendi üniversitesinin ismini değiştirmek isteyen bir müteşebbisin isim değiştirme hakkını, Meclis olarak, tabii ki uygun görmek işin, eşyanın tabiatıdır.

Teşekkür ediyorum.

1'inci madde üzerindeki görüşmeler tamamlanmıştır. Maddeyi oylarınıza sunuyorum: Kabul edenler... Kabul etmeyenler... 1'inci madde kabul edilmiştir.

Şimdi, 2'nci maddeyi okutuyorum:

MADDE 2- 2809 sayılı Kanuna aşağıdaki ek maddeler eklenmiştir.

"Anka Teknoloji Üniversitesi

EK MADDE 150- Ankara'da İstanbul Adli Bilimler Eğitim ve Araştırma Vakfı tarafından 2547 sayılı Yükseköğretim Kanununun vakıf yükseköğretim kurumlarına ilişkin hükümlerine tabi olmak üzere, kamu tüzel kişiliğine sahip Anka Teknoloji Üniversitesi adıyla bir vakıf üniversitesi kurulmuştur.

Bu Üniversite, Rektörlüğe bağlı olarak;

- a) Adli Bilimler Fakültesinden,
 - b) Fen Fakültesinden,
 - c) Mühendislik Fakültesinden,
 - ç) Fen Bilimleri Enstitüsünden,
 - d) Sosyal Bilimler Enstitüsünden,
- oluşur.

İstanbul Esenyurt Üniversitesi

EK MADDE 151- İstanbul'da Yeşilköy 2001 Eğitim Kültür Sağlık Vakfı tarafından 2547 sayılı Yükseköğretim Kanununun vakıf yükseköğretim kurumlarına ilişkin hükümlerine tabi olmak üzere, kamu tüzel kişiliğine sahip İstanbul Esenyurt Üniversitesi adıyla bir vakıf üniversitesi kurulmuştur.

Bu Üniversite, Rektörlüğe bağlı olarak;

- a) İşletme ve Yönetim Bilimleri Fakültesinden,
- b) Sanat ve Sosyal Bilimler Fakültesinden,
- c) Mühendislik ve Mimarlık Fakültesinden,
- ç) Sağlık Bilimleri Fakültesinden,
- d) Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulundan,
- e) Uygulamalı Bilimler Yüksekokulundan,
- f) Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksekokulundan,
- g) Meslek Yüksekokulundan,
- ğ) Sosyal Bilimler Enstitüsünden,
- h) Fen Bilimleri Enstitüsünden,
- ı) Sağlık Bilimleri Enstitüsünden, oluşur.

Kanuni Üniversitesi

EK MADDE 152- Adana'da Çukurova Eğitim ve Kültür Vakfı tarafından 2547 sayılı Yükseköğretim Kanununun vakıf yükseköğretim kurumlarına ilişkin hükümlerine tabi olmak üzere, kamu tüzel kişiliğine sahip Kanuni Üniversitesi adıyla bir vakıf üniversitesi kurulmuştur.

Bu Üniversite, Rektörlüğe bağlı olarak;

- a) İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesinden,
- b) Mühendislik Fakültesinden,
- c) Beşeri Bilimler Fakültesinden,
- ç) Sosyal Bilimler Enstitüsünden,
- d) Fen Bilimleri Enstitüsünden, oluşur.

Konya Gıda ve Tarım Üniversitesi

EK MADDE 153- Konya'da Bilimsel Araştırma Teknoloji Eğitim ve Kültür Vakfı tarafından 2547 sayılı Yükseköğretim Kanununun vakıf yükseköğretim kurumlarına ilişkin hükümlerine tabi olmak üzere, kamu tüzel kişiliğine sahip Konya Gıda ve Tarım Üniversitesi adıyla bir vakıf üniversitesi kurulmuştur.

Bu Üniversite, Rektörlüğe bağlı olarak;

- a) Mühendislik ve Doğa Bilimleri Fakültesinden,
- b) İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesinden,
- c) İnsan ve Toplum Bilimleri Fakültesinden,
- ç) Meslek Yüksekokulundan,
- d) Sosyal Bilimler Enstitüsünden,
- e) Fen Bilimleri Enstitüsünden, oluşur.

Sanko Üniversitesi

EK MADDE 154- Gaziantep'te Sani Konukoğlu Vakfı tarafından 2547 sayılı Yükseköğretim Kanununun vakıf yükseköğretim kurumlarına ilişkin hükümlerine tabi olmak üzere, kamu tüzel kişiliğine sahip Sanko Üniversitesi adıyla bir vakıf üniversitesi kurulmuştur.

Bu Üniversite, Rektörlüğe bağlı olarak;

- a) Tıp Fakültesinden,
- b) Dış Hekimliği Fakültesinden,
- c) Sağlık Bilimleri Fakültesinden,
- ç) Sağlık Bilimleri Enstitüsünden,
- d) Fen Bilimleri Enstitüsünden, oluşur."

BAŞKAN – Madde üzerinde söz isteyen arkadaşlarımız: Sayın İsmet Uçma, Sayın Suat Önal, Sayın Muzaffer Çakar.

Sayın Uçma ilk söz sizin, buyurun.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Teşekkür ediyorum Başkanım.

Sevgili arkadaşlar... Sevgili Hocam kendileri de çok iyi bilirler, Nur Hocam'dan bahsediyorum. Hocam sizin asıl Fatma Nur'du, yani fakültede öyleydik. Niye hep "Nur" diye anıyorlar anlamadım yani? İki de çok güzel.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) - Fakültede "Nur" diye anıyorlardı da milletvekili olunca "Fatma Nur" diye anıyorlar.

İSMET UÇMA (İstanbul) – İki de çok güzel ama. Hem Ali'den yana düşünüyor ehlibeyittensiniz hem de zulümâtten çıkıyor, toplumu da aydınlığa götürüyor. İki de çok güzel.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) - Teşekkür ederim.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Hocam, bizim Hocamızdır. Ben doktora yaparken Hocam, asistandı, kardeşiz.

Şimdi, Hocam, cemaat konusu, sosyolojik olarak -iktisat sosyolojisinde de siz bunları okuttunuz, söylediniz zaten- belli bir maksat olsun ya da olmasın bir topluluğun bir araya gelmesidir. Bu manada, işte, çağdaş düşünce dernekleri de cemaattir, Atatürkçü düşünce dernekleri de cemaattir, cemevinde toplanmak da cemaattir, camide toplanmak da cemaattir, bir tarikat etrafında toplanmak da cemaattir, tavra oynayan insanlar da bir cemaat oluştururlar. Dolayısıyla, buna farklı anlamlar yüklemeye gerek yok, kelime Arapça'dır. O itibarla, cem olmaktan, bir araya gelmekten mülhemdir, bunu düzeltmiş olalım diye düşünüyorum.

Sevgili Lütfi Baydar'a çok teşekkür ediyorum. Sahiden, teknik olarak da üniversitelerimizi oluştururken olması gereken maddi ve fiziki olguları ifade ettiler, bunlara katılmamak mümkün değil ama zaman içinde inşallah bu eksiklikler de giderilecek. Ama ben Sevgili Baydar'dan bir destek istiyorum, şimdi teklifte bulunacağım çünkü, Millî Eğitim yetkililerimiz de burada, YÖK yetkililerimiz de burada.

Yunus Emre'nin varlık ve ahlak anlayışının ders kitabı yapılmasını istiyorum. Peki, buna sonra neler ilave edilebilir. Buna Mevlâna ilave edilebilir, Hacı Bektaş ilave edilebilir, Ahmet Yesevi ilave edilebilir, Pir Sultan ilave edilebilir. Çok katılıyorum, çünkü, bu medeniyetin kodlarında bu değerler var. Mesela, bizim Türkçemizi de kültürümüzü de insana, olaylara, eşyaya bakışımızı da, hayata en yalın dille aktaran kişi Yunus Emre'dir arkadaşlar. Dolayısıyla, ne kadar güzel olur. Çok teşekkür ediyorum ama destek istiyorum, yani bunun desteklenmesi gerektiğini düşünüyorum.

Şimdi, evet, çok doğru Hocam, bu teziyle bazen ümmetin, milletin, toplumun vicdanı olmuştur. Malum, Hasan Basri ihve-i selâse konusunda sıkıştırdınca Vasıl Bin Ata "Vasıl bizden ayrıldı." demiştir.

Sonrasında da, akli ve nakli meczeden ilginç bir olgudur ama tarihî süreç içerisinde örselenmiştir. İnşallah birlikte oradaki billurları ortaya çıkarabiliriz.

RECEP GÜRKAN (Edirne) - İsmet Hocam özel bir dile geçti iki kişi arasındaki...

İSMET UÇMA (İstanbul) – Fakat, 16'ncı yüzyıldan itibaren medresede... Arkadaşlar hepsi ilintili, eğitim öğretimle ilintili, yani bunları biz eğitim-öğretim kurumlarında öğrendik Sevgili Hocam, başka yerlerde öğrenmedik. Nasıl olabilir de dışında mütalaa edilebilir.

Şimdi, Sevgili Baydar, 16'ncı yüzyılda medresede mantık felsefe faaliyetlerine baktığımızda, kuzenlerimiz, yani amca çocuklarımız aydınlanmaya hazırlanırken, biz hâlâ İsağoci Şerh'leri okutuyorduk. Evet, bu dönüşümü sağlayamadık, buna dipten doruğa katılıyorum ama keşke ne olsaydı da kopmasaydık. Yani, bir silsile-i meratibihim üzere oradaki aksaklıkları, eksiklikleri de...

Mesela, medrese talebelerimizim falan Çanakkale gibi mahşerî bir olguya iştirak etmeleri filan da bizim aydınlanmamızı, yani yeni bir din dilini ve din Rönesansını gerçekleştirecek arkadaşlarımızın da oralardan -bütün millet evladı olduğu gibi- geri dönemediklerini de biliyoruz. Yoksa, bu 16'ncı yüzyıldan itibaren başlanması gereken bir husustu ama söylediğim modern zamanların, Çanakkale Savaşlarının yapıldığı dönemlerin durumu.

Arkadaşlar, Sevgili Yeniçeri de önemli bir hususu ifade etti. Bunu ben şöyle formüle ediyorum: Yani, herkes kendi medeniyetinin -bu, hangi medeniyet olursa olsun, orada efenemeye, işte "Rüçhan hakkım var." demeye falan gerek yok- tarihini, coğrafyasını ve değerlerini iyi öğrenmek zorundadır. Javert'ı hepimiz biliriz Sefiller'deki. Adam mutlaka kiliseye uğruyor "Bana teşekkür etme, bura İsa'nın, İsa'ya teşekkür et." diyor. Ama bakınız, bizim aydınımız...

Diyelim ki, bir insan ateist. Bu topraklarda doğan, sosyolojik olarak dindardır! Lütfedip, dinî literatürde ne var? Yani, "Ben bir roman yazarken buna nasıl atıf yaparım?" böyle bir şey yok, bu doğru bir şey değil, "reddimiras" dediğim konu o. Yoksa, bu insanın,

bu kültürü, bu değerleri bilmesi onun bunlara inanmasını gerektirmiyor ki. Rusya'da, Avrupa'da, Amerika'da örnekleri yığınlarca var, Sevgili Hocam daha iyi bilirler.

Tek tip insan konusuna yüzde 100 katılıyorum. Hocam, bugün filozofinizi kutluyorum, gerçekten kutluyorum, bir de, icranın içinde geldiğiniz için... Evet kardeşim, hiç kimse tek tip insan yetiştirme gayreti içinde olmamalıdır ve teklifim de şu: Fitratın önüne hiç kimse engel koymasın, bırakın fitratı. Hiç dinle aydınlanmasaydık biz, insanlar yine adam öldürmenin, zina yapmanın, kumar oynamanın, insanın malını yemenin, rüşvet yemenin, irtikâbın, haksızlığın kötü olduğunu bileceklerdi. Açın fitratın önünü. Ama destek bekliyorum Hocam.

Efendim, şimdi, bireyin yetişmesi 3 şarta bağlıdır:

Çevre... Çevreyi ıslah edeceksiniz. Nasıl? Kendi toplumunuzun değerleriyle, medeniyetinizin kodlarından aldığınız değerlerle.

Zaman ve irsiyet... İrsiyet bizim elimizde değil arkadaşlar. Fakat, zamanı iyi kullanmak, çevreyi ıslah etmek bizim elimizdedir.

Sevgili Hocam, "Bu Araplar bizi arkadan vurdular."ı -kaba bulmazsanız sözümü şayet, eğer bulursanız affınıza sığırırım- biraz şehir efsanesi olarak da değerlendirin, çünkü tarih okumaları satır aralarına girmedikçe...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – "Arkadan vurdu." demedim.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Hayır. Toplumda çok kullanılıyor da zıttalınız o şeyi kullanmadı, eyvallah.

Ama tarih okumaları çok zordur, satır aralarına girmedığınız zaman... Çünkü, iktidar, tarih boyunca kendi süzgecinden geçirir, muhalefet de sürekli karalar. Örnek, "AK PARTİ ve CHP" diyelim ya da "Şii ve Sünni" diyelim.

Sevgili Hocam, son bir düzeltme kabul etmeyin lütfen, "paylaşım" diyelim. Mâturidi bizde itikadi olarak uygulandığı zannedilen bir mezheptir ama biz Eş'ari'yi taklit ederiz. Mâturidi sonradan Arapça öğrendiği için Türk'tür Mâturidi. Eserlerinin altından kalkmak kolay olmamıştır. Dolayısıyla, biz itikadi mezhep olarak Eş'ari'yi takip ederiz ama tarihî sual şudur: İtikadın mezhebi olur mu? mesela. "Ya, Lütfi Hocam, bir müsaade eder misin, ben Allah'a inanayım mı, inanmayayım mı?" böyle bir soru olmaz.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) - Ama temel anlayışı, Sünni anlayışı, Hanefi-Mâturidi bir çizgidir Türkiye'de, bu budur yani.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Eyvallah.

Dolayısıyla, arkadaşlar, ben, tekrar, bu teşebbüslerin iyilik, güzellik getirmesini, barış getirmesini, bilime, ilme çocuklarımıza katkı vermesini tekrar temenni ediyor, katkı veren her arkadaşına teşekkürlerimi arz ediyorum.

Sağ olun.

BAŞKAN – Biz de Sayın Uçma'ya teşekkür ediyoruz.

2 arkadaşımız sırada, daha sonra Recep Bey ve Nur Hanım'a söz vereceğim.

Şimdi, sırada Sayın Suat Önal...

Buyurun, Sayın Önal.

SUAT ÖNAL (Osmaniye) - Sayın Başkanım, değerli arkadaşlar; öncelikle hepinizi saygıyla selamlıyorum.

Yeni kurulacak olan 5 vakıf üniversitemizin, bilimde rekabeti artırarak Türkiye'nin yükseköğretimine çok olumlu katkılar sağlayacağını düşünüyorum.

Bu üniversitelerin, özellikle tematik üniversite olarak yapılanması da ayrı bir pozitif durumdur. Öyle ki, benim milletvekili olduğum Osmaniye ilimize komşu olan 2 üniversite kuruluyor burada: Adana'da Kanuni Üniversitesi, Gaziantep'te Sanko Üniversitesi.

Sanko Üniversitesinin, özellikle sağlık bilimlerinde ve tıp alanında tematik bir üniversite olarak kurulduğunu görüyoruz ve şunu da çok iyi biliyoruz ki, Sani Konukoğlu Tıp Merkezi, bölgede yıllardır özellikle de kardiyojoloji alanında bölge hastanesi olarak faaliyet sürdürmekte ve yörenin büyük bir ihtiyacını karşılamaktadır. Mardin, Şanlıurfa, Adıyaman, Osmaniye, Hatay, Kahramanmaraş illerinden buraya yoğunluklu olarak hastaların gittiğini ben bizzat biliyorum.

Tıp alanında bir üniversite kurmanın da maliyet açısından gerçekten yüksek bir meblağa denk geldiğini biliyoruz. Son teknolojiyi kullanan böyle bir üniversite olarak Sani Konukoğlu Vakfı tarafından kurulan Sanko Üniversitesinin, ben, özellikle, gerçekten yöremize bölgesel olarak sağlık alanında çok büyük hizmetler yapacağını düşünüyorum.

Diğer üniversitelerimizin de –yine, ifade ettiğim gibi- tematik üniversiteler şeklinde yoğunlaşması gerçekten yükseköğretim sistemimize ve yükseköğretimi mi ze çok olumlu katkılar sağlayacaktır.

Bu duygularla hayırlı olsun diyor, hepinizi tekrar saygıyla selamlıyorum.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Sayın Başkanım, affedersiniz...

Şimdi, bu Kanuni Üniversitesinde hukuk fakültesi göremeyince, doğrusu bunu şık bulmadığımı ifade etmek istiyorum.

BAŞKAN – Evet.

Şimdi söz sırası Sayın Muzaffer Çakar' da.

Sayın Çakar, buyurun.

MUZAFFER ÇAKAR (Muş) – Teşekkür ederim Sayın Başkanım.

Ben de bu üniversiteleri kuran sermaye sahiplerine teşekkürü bir borç biliyorum. Bilhassa, Gaziantep ve Konya'da böyle tematik üniversitelerin oluşu fevkalade önem arz etmektedir. Ayrıca, Sayın Baydar gerçekten değerli bir bilim adamı, eleştirileri çok rasyonel ve nasıl eleştireceğini -yani, üniversiteye hâkim bir arkadaşımız- bunu gayet güzel yapıyor. Ben de Cumhuriyet Halk Partisi muhalefetinin bu seviyeye gelişinden dolayı mutluluk duyuyorum ve kendilerini tebrik ediyorum.

Kendisinin zihniyetinin, kesinlikle, şu ifadeleriyle taraftarıyım, geçmişte kendisine ait olmayan bir zihniyetin üniversiteleri ne hâle getirdiğini de biliyoruz. Ben, kendim, bir akademisyen olarak, üniversitede yıllarca, sekiz sene ana bilim dalında, hiçbir öğretim üyesi olmadığı hâlde, sekiz sene mağdur olmuş bir bilim adamıyım. Yani, o dönemdeki zihniyeti de ilkelik olarak görüyorum, bugün de aynı zihniyette olan hatta kendi siyasi görüşüne mensup olan kişileri bile sadece kendilerine oy vermediği için mağdur eden zihniyetin de olduğunu da biliyorum, bu zihniyeti de yine ilkelik olarak görüyorum.

Yani, siyasi görüşü ne olursa olsun, kendi sanatını, bilimini icra eden ve bilimini ön plana çıkaran her zihniyeti kucaklamak gerektiğine inanıyorum, kimsenin bu manada üniversitede, hele hele özlük haklarıyla mağdur edilmemesi gerektiği inancını taşıyorum.

Geçmişte, muhalefet, sadece "Üniversiteler kurulmasın." diye şiddetli hezeyanda bulunurdu, hatta göz bebeğimiz olan Gaziantep gibi, Isparta gibi, Denizli, Muğla üniversiteleri kurulurken bile üniversitelere şiddetli muhalefet edilirken, bugün kalkıp da niteliğini tartışıyor olması gerçekten memnuniyet verici.

Ben, yine de bu arkadaşlara bu katkılarından dolayı teşekkürü bir borç biliyorum, sermaye sahiplerine teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Sayın Çakar' a biz de teşekkür ediyoruz.

Şimdi, söz sırası Sayın Recep Gürkan' da.

Buyurun Sayın Gürkan.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Sayın Başkanım, teşekkür ediyorum.

Aslında söz almayacaktım da Sayın İsmet Uçma çok tahrik edince mecbur kaldım ama o da kaçtı mı ne yaptı?

Şimdi, Sayın Başkanım, değerli Komisyon üyeleri, YÖK' ün ve Millî Eğitim Bakanlığının değerli temsilcileri; şöyle bir algı yanılsaması yaşıyoruz: "Efendim, biz iktidar olarak çok iyi şeyler yapmak istiyoruz ama siz muhalefet olarak hep karşısınız." ya da biz, sizi hep kötü şeyler yapmakla suçluyoruz, böyle bir algı var.

Şimdi, bu birincisi, doğru değil, hiçbir anlamda doğru değil, hiçbir açıdan da doğru değil. Hele hele bizim alanımız olan, Komisyonumuzun alanı olan eğitim konusunda ise, bu, asla ve asla doğru bir paradigma değil, böyle bir algı varsa.

Değerli arkadaşlar, buradaki Komisyon üyelerinin hemen hemen tamamı gerek eğitim gerek kültür gerek spor sektörünün içinden gelmiş, bizatihi içinden gelmiş insanlar.

Şimdi, Türkiye'de, bu ülkede eğitime öğrenci olarak dahi bulaşmış birinin, bir eğitim kurumu açılmasından rahatsız olması, buna karşı çıkması -retorik olarak söylüyorum- mümkün müdür? Asla değildir. Ama şunu değiştirmemiz lazım: "Yahu, bak, bu CHP muhalefet, şimdi bunlar yine karşı çıkacaklar." Bir dinlemek gerekmez mi yani? Bir kulak vermek gerekmez mi? Bu adamlar, size göre -altını çizerek söylüyorum- kırk yılda da bir olsa doğru bir şey söyleyecekler belki de.

Komisyonumuzun yeni bir Başkanı var, gerçi kendisini -az önce de söyledim- henüz ziyaret edemedik, mutlaka makamında ziyaret edeceğim.

Şunu vurgulamak istiyorum: Tabii ki, bütün tarihi boyunca neredeyse bütün ülkelerde, hele hele bizim gibi demokrasisini yeni oturtmaya çalışan ülkelerde falan eğitim hep siyasal bir alandır ve toplumu kendi siyasal anlayışımıza, bakışımıza, pencereimize göre değiştirmeye, dönüştürmeye, dizayn etmeye çalışmak hep vardı, bundan sonra da hep olacak. Ama biz, belki de bir tarihî misyonu yerine getirebiliriz, belki bu noktada bir kırılma yaratabiliriz, bu kötü çizgiyi kırabiliriz ama bunun için de birbirimizi doğru anlamamız lazım, bunun için de öncelikle konuşabilmemiz lazım.

Şimdi, az önce, Sayın Baydar'la, Sayın Uçma'nın karşılıklı çok hoş, çok güzel iltifatlarına şahit olduk, bunlar hoş şeyler. Yani, demin Özcan Hocam söyledi, burada hepimiz birer birer çok iyiyiz, dışarı çıktık mı da çok iyiyiz. Mesela, ben, Sayın Naci Bostancı'yı gerçekten çok severim, yani herkesi çok severim ama Naci Hocama ayrı bir sevgim vardır kişisel olarak ama buraya geldik mi karşı karşıya olmaktan nedir Sayın Başkanım, bilmiyorum, ya bu oturma düzenini mi değiştirmek lazım hepimiz bir kurt adama dönüyoruz. Öyle arkadaşlar, gerçekleri konuşmak lazım, bir kurt adama dönüyoruz. Ee, ne yapacağız biz?

Şimdi, yani, siyasal bakışlarımız farklı, partilerimiz farklı, siyasal olarak bulunduğumuz iktidar ve muhalefet pozisyonlarından dolayı bu ülkenin çocuklarının geleceğinin, gençliğinin birtakım siyasal kaygılarla farklı alanlara ya da farklı yanlışlara düşmesine göz mü yumacağız? Böyle bir lüksümüz var mı bizim?

Şimdi, siz, kendinize göre eleştiriyorsunuz. İşte, az önce Sayın Hocam da dedi: "CHP'nin muhalefet anlayışının bu noktaya gelmesi..." Bakın, bir an için kendimi sizin yerinize koyarak bir eleştiri yapacağım, empatik davranış göstermek istiyorum.

CHP'yi geçmişte üniversiteleri açmamakla, rektörlere kadro vermemekle -o dönemin rektörlerine öyle söyleyelim- suçluyorsunuz. Ee, aynıysa bugün de var, aynıysa bugün de var arkadaşlar, siz söylediniz, bugün de var.

Şimdi, "Dün, YÖK kötüydü." Yahu, bu YÖK'e 1982'den beri muhalefetleyen "iyi" diyen bir tane siyasetçi gösterin bana. Buna hepiniz dâhilsiniz. Ben iktidarsam, YÖK benim elimdeyse, YÖK'ü ben yönetiyorsam YÖK çok iyi, rektörleri atama kudretini ben elimde geçirmişsem, kendi siyasal anlayışına, kendi dünya görüşüne uygun birilerini atıyorsam YÖK iyi o zaman. Yani, YÖK'ün o kötü, cebur kanunu, 2547 sayılı Kanun çok iyi bir kanun, rektör ataması çok iyi, 13'üncü madde, ama ben muhalefetsem böyle de kanun mu olur, faşist dönemin, darbe döneminin hazırladığı bir kanunla hâlâ bu ülkeyi mi yöneteceğiz? Gelin, değiştirelim el birliğiyle. "Yok olmaz, biz iktidar erkimizi sizinle paylaşmayız." İktidar erkimizi bütçede, şurada burada paylaşmayın, bunu zaten istemiyoruz biz. O sorumluluğa da ortak olmak da istemeyiz, çünkü halk size verdi o sorumluluğu. Ama, eğitim gibi bir konuda, ne olur ortak aklımızı kullanalım. Yani, bunu yapabilirsek bundan bu ülkenin geleceği kazançlı çıkar, bundan bu ülkenin çocukları kazançlı çıkar. Varsın bundan gelecek bütün alkış ve bütün oylar Adalet ve Kalkınma Partisinin olsun. Hiçbir şey bu ülkenin geleceğinden ve bu ülkenin çocuklarından daha önemli değil arkadaşlar. Yani, sizin bir dönem iki dönem daha... Gerçi, paraşütün ipleri kesilmeye başladı ama daha önemli değil yani.

Gerçekten yeni bir dönemdeyiz Sayın Başkan, Başkanımız da değişti, eski Başkanımız kötüydü demiyorum ama yani kötü bir hatıramız var Komisyondan dolayı Sayın Bakanla. Bunu lütfen siz sağlayın.

Bakın, Cumhuriyet Halk Partisi olarak eğitim anlamında, ülkemizi geleceğe taşımak anlamında, bütün dünya ülkeleriyle, bütün dünyanın üniversitesinden ilköğretimine kadar, ilkokuluna, ortaokuluna kadar rekabet edebilecek öğrenciler yetiştirme anlamında bir eğitim sistemini kurgulamak anlamında gelin el birliğiyle hepimiz elimizi taşın altınaoyalım, başımızı taşın altınaoyalım. Niye biz PISA'da hep sondan 3'üncüyüz? Yazık değil mi buna. Bakın son SBS'lere, matematik ortalaması 5, fen ortalaması 5. Burada ben Komisyonda çoğunluğum veya Mecliste çoğunluğum, işte, "Benim babam senin babanı döver." Bunu geçmemiz lazım artık, bunu aşmamız lazım artık. Bunları niye söyledim? Yakında yeni YÖK taslağını getireceksiniz, şimdiden bu uyarıyı yapmak istiyorum. Lütfen, bu 4+4+4'teki gibi, işte, alt komisyona 20 tane STK'yı çağırıp sadece birisinin ikisinin görüşleriyle birtakım kanunlar ya da birtakım maddeler dercetmeyelim, ortak akılla yapalım bunu, bu işin uzmanlarıyla yapalım, bu işin sahipleriyle, bu işi bilenlerle yapalım. Eğer, böyle yaparsak bu millet varsın tüm oyunu size versin ama bu çocukları geçmişte eleştirdiklerinizi yaparak, şimdi, aynıysa yaparak kimsenin karartmaya, kendine göre, dünya görüşüne göre şekillendirmeye hakkı yok. Patent sayımız ortada, buluşumuz ortada, icadımız ortada... Az önce, Sayın Uçma medreselerden bahsetti. Şimdi, bunları hepimiz biliyoruz, realite bunlar. Bunları yok saymakla ortadan kalkmıyor. Hepsinin iyi tarafı da vardı, kötü tarafı da vardı. Ama, önemli olan bizim Montaigne'in dediği gibi "hangi açıdan" baktığımız.

Çok teşekkür ediyorum Sayın Başkanım.

BAŞKAN – Biz de Sayın Gürkan'a teşekkür ediyoruz.

Şimdi, son söz Sayın Serter'in.

Sayın Serter, buyurun.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Ben de söz istemiştim.

BAŞKAN – Peki, Sayın Serter'den sonra size de söz vereyim.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Ben tamamen teknik bir konuya değinmek istiyorum.

Şimdi, Anka Teknoloji Üniversitesi, bu anka “Anka” mıdır, “ANKA” mıdır, bir şeyin kısaltılmışı mıdır, kuşun adı mıdır? Eğer, bir kuş adı olarak Anka koyduysa bunun İngilizcesini ya da Rusçasını daha önce düşündüler mi acaba? Önce buna bir dikkat çekmek istiyorum. Sonra bir problem olmasın diye. Sonra da teknik olarak bir şeye dikkatinizi çekmek istiyorum.

Şimdi, bakın, burada, adli bilimler fakültesi var, adli bilimler fakültesinde üç bölüm var. Sonra fen fakültesi var, psikoloji bölümü fen fakültesinin içinde yer alıyor. Olmaz yani psikoloji bölümü fen fakültesinin içinde yer alamaz. Şimdi, adli bilimlerin içinde psikoloji çok özellikle kriminolojinide çok önemli bir yere sahiptir. Dolayısıyla, bu psikoloji bölümünü ya adli bilimler fakültesine taşıyın ya da bilmiyorum ya dası yok herhâlde, edebiyat fakültesinin içinde yer alması gereken bir bölüm. Dolayısıyla, buna dikkat çekmek istedim.

İkinci bir konu: İki tane enstitü kuruluyor, fen bilimleri ve sosyal bilimler enstitüsü. Fen bilimleri tamam, zaten çok sayıda fakültenin ona ilişkin bölümü var ama sosyal bilimler enstitüsünü besleyecek, öğretim üyesi kadrosu açısından sadece psikoloji bölümü var burada. Ona da dikkat çekmek istiyorum. Yani, bu üniversite öğretim elemanı olmadan, sosyal bilimler enstitüsü gibi devasa bir enstitüyü nasıl hizmete açacak, yoksa sadece psikoloji alanında mı lisansüstü eğitim verecek? Ama, psikoloji bölümünün mutlaka fen fakültesinden çıkartılması gerekiyor.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Evet, teşekkür ederiz Sayın Serter.

Şimdi, Metin Lütfi Baydar Bey’e de bir söz verdim. Ondan sonra Anka Üniversitesinin yetkilisi burada, kendilerine, YÖK veya Hükümet temsilcisi arkadaşımızın bu soruyu cevaplandırmasını isteyelim.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – İsterseniz önce onu cevaplasın.

BAŞKAN – Sayın Hükümet temsilcisi mi cevaplamak ister? Anka Üniversitesi Mütevelli Heyetinden kim vardı?

Sayın Mehmet Hakan Sağlam, buyurun söz sizin.

İSTANBUL ADLİ BİLİMLER EĞİTİM VE ARAŞTIRMA VAKFI BAŞKANI DR. MEHMET HAKAN SAĞLAM – Öncelikle çok teşekkür ederim söz verdiğiniz için.

“Anka” ismini, Zümrüdüanka kuşundan alarak buraya koymak istedik. Efsanedir, Doğu medeniyetinde var olan bir kuş . O anlamda söyledik.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – İngilizcesini ve Rusçasını düşündünüz mü?

İSTANBUL ADLİ BİLİMLER EĞİTİM VE ARAŞTIRMA VAKFI BAŞKANI DR. MEHMET HAKAN SAĞLAM – Şimdi, İngilizcesini... Özel isim olduğu için zaten üniversitenin ismi “anka university of technology” diye geçecek yani anka’yı “phoenix” diye çevirmemize gerek olduğunu düşünmüyorum. Anka Teknoloji Üniversitesi, “anka university of technology” diye geçiyor.

Psikoloji bölümünün fen fakültesi altında olması... Evet, YÖK’te de bu konu tartışıldı. Biz aslında adli bilimler fakültesinin altında bunu yapılandırdık, daha sonra da bunun fen fakültesinin altında olabileceği bize söylenince fen fakültesinin altına aldık bunu.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Fen’i, fen edebiyat fakültesi yaparsanız, o zaman olabilir ama sadece fen fakültesi çok zor yani teknik olarak mümkün değil.

İSTANBUL ADLİ BİLİMLER EĞİTİM VE ARAŞTIRMA VAKFI BAŞKANI DR. MEHMET HAKAN SAĞLAM – Kurulda böyle bir tartışma da yaşandı ama bazı kurul üyeleri, bunun hem fen fakültesi altında olabileceğini hem de fen-edebiyat fakültesi altında... Artık, yeni yapı içerisinde fen’in altında da olabileceğini belirttiler.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Deneysel psikolojiden dolayı olur diyorlar ama o olmaz yani.

BAŞKAN – Bu daha çok herhâlde adli bilimler bağlamındaki psikolojiden bahsediliyor.

İSTANBUL ADLİ BİLİMLER EĞİTİM VE ARAŞTIRMA VAKFI BAŞKANI DR. MEHMET HAKAN SAĞLAM – Evet yani adli psikoloji ağırlıklı çalışacağız biz burada.

BAŞKAN – Tabii, bölüm içerisinde de düzenlenebilir.

İSTANBUL ADLİ BİLİMLER EĞİTİM VE ARAŞTIRMA VAKFI BAŞKANI DR. MEHMET HAKAN SAĞLAM – Enstitüler konusundaki sorunuza gelince. Evet, üniversitemizin genel bölümlerine bakıldığı vakit tamamen teknoloji ağırlıklı bir üniversite. Fen bilimlerinin altında çok çeşitli bölümlerimiz var ama sosyal bilimlerin altında da örneğin bir narkoterör, cinsel suçlar, basın suçları gibi bazı suçlara yönelik...

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Yani, lisans programlarıyla bağlantılı olacak değil mi?

İSTANBUL ADLİ BİLİMLER EĞİTİM VE ARAŞTIRMA VAKFI BAŞKANI DR. MEHMET HAKAN SAĞLAM – Evet, efendim. Örneğin, İnternet üzerinden bir suç işlendiği takdirde tabii ki orada siber güvenlik de devreye giriyor. Sosyal bilimlerde bunun yüksek lisanslı verilebilir diye düşündük. Öyle bir yapılanma düşündük.

BAŞKAN – Şimdi, bu konu, kanun metniyle ilgili olmadığı için biz buradaki Komisyon görüşümüzü YÖK'ün dikkate almasını özellikle rica edelim ve YÖK, arkadaşlarımızın görüşünü dikkate alan bir alt düzenlemeyi yaparsa bundan memnun olacağımızı ifade edelim.

Evet, son söz Metin Lütfi Baydar Bey'in.

Buyurun.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Sondan başlayayım isterseniz, teknik bir bilgi de vereyim. Bologna süreciyle birlikte unvan akreditasyonu süreci de başlayacak. Edebiyat fakültesinden mezun olmayan bir psikologun unvan akreditasyonunda sıkıntı çıkacağını ifade etmek istiyorum. Sayın Başkan Vekili bilir, o yüzden bu Bologna sürecini de göz önünde bulundurarak mutlaka bunun adı ya fen-edebiyat fakültesi mi olacak yani bir sosyal bilimler içerisinde değerlendirilmesi ya da Nur Hoca'mın dediği gibi adli bilimler fakültesi içerisinde olması gerektiğini düşünüyorum.

Şimdi, Bologna sürecinden hazır söz açmışken yine konuyu 4+4+4'e getireceğim. Şimdi, Uluslararası Üniversiteler Birliği içerisindeki bir doküman elime geçti geçenlerde. Bologna sürecinin içerisinde özellikle ilköğretim ve ortaöğretimin yapılandırılmasına yönelik bir temel çalışma yapılıyor. Bologna süreciyle birlikte biliyorsunuz üniversiteler iki yıl önlisans, dört yıllık lisans işte ondan sonra iki yıl yüksek lisans, toplam dört yılda doktora programına göre bir zaman belirlemesi oluştu. Şimdi, aynı tanımlama bizim ilköğretim ve ortaöğretime de gelecek. Bologna süreci içerisinde ortaokul yok yani bir temel ilköğretim okulu var, bu altı ile sekiz yıl arasında değişiyor, bunu tartışıyorlar. Bir de ortaöğretim var "college" dediğimiz bölüm, orada da üç ile dört yıl arasında bir şey var. Bunun iki yılının temel olması, son iki yılının özellikle modüler olması konusunda bir çalışma var. Bu bir "draft" tan elde ettiğim bilgiyi bunu daha önceki 4+4+4 tartışmalarında da dile getirmiştik ama tekrar bir hatırlatmak istiyorum. Çünkü, Bologna süreci içerisinde imzamız var, yakında bize arkadaşlar, "bu 4+4+4 diyorsunuz ama siz, bu ilköğretim ve ortaöğretim olarak yeniden değişmeli" diye bir şey gelebilir, bilginiz olsun. O yüzden Recep Bey'in dediğini çok önemsiyorum, yapacağımız işlerde, değişikliklerde böyle Altın Koza'yı değiştirir gibi değiştirmeyecek düzeyde lütfen bu anlamdaki iyi niyetle söylediğimiz şeylere de dikkat etmenizi rica ediyorum.

Kesinti meselesine gelelim yani madem İsmet Bey bugün temel bir felsefi ve ideolojik olarak tartışma konusunda böyle bir şey açtı, biz de kesinti meselesine gelelim. İşte, Çanakkale'yi söyledi, Çanakkale'den sonra cumhuriyetle birlikte bunların ne olduğunu, o konulardaki anlayışımı özetlemek istiyorum, hem de Cumhuriyet Halk Partisini daha iyi tanımanız açısından.

Değerli arkadaşlar, şimdi, Çanakkale çok önemli. Çanakkale, Türkiye Cumhuriyeti'nin temel harcını oluşturan yapılardan bir tanesi. Ben tıp fakültesi mezunuyum ve bütün 18 Mart'larda gözlerim yaşarır. Neden yaşarır? Biliyorsunuz önce Çanakkale'ye asker göndermek için o zaman ki Harbiye Nazırı, İstanbul Erkek Lisesi bahçesinde, 1915'in nisan başında bir toplantı yapıyor, bir konuşma yapıyor ve bunu izleyen tıp fakültesi öğrencileri de askere katılma konusunda bir hassasiyet gösteriyorlar ve o zaman Mekteb-i Tıbbiye-i Şahane'nin tüm öğrencileri askere katılıyorlar. 14 Nisanı 15 Nisana bağlayan gece bu özellikle 1'inci tabyadaki tüm askerî doktorlar, tıbbiye öğrencileri hepsi şehit oluyor ve Mekteb-i Tıbbiye-i Şahane o nedenle mezun verememiştir bir yıl yani bu çok önemlidir tarihimizde. Bunu anlatıyorum ve burada da özellikle Atatürk'ün o tıbbiyeli şehitler konusunda hissiyatını anlatan Yüzbaşı Selahattin'in romanında çok önemli dizeler var, onlara da bir gönderme yaparak Atatürk'ü burada yâd etmek istiyorum.

Değerli arkadaşlar, Atatürk, özellikle cumhuriyetin temel kuruluşunda ve 23 Nisan 1920'de ilk Meclisi kurarken Hacı Bayram Camisi'nde cuma namazı kıldıktan sonra tekbir ve salavatta ilk Meclisin önüne gelip Meclisi dualarla açmıştır. Bugün, ilk Meclisi mutlaka hepiniz ziyaret etmişsinizdir, odasının yanı mescittir ve orada cepheden gelen özellikle önemli zaferler karşısında Atatürk her zaman iki rekat şükür namazını orada kılıp dua etmiştir ve bunu da çok önemsemiştir. Daha sonra, Cumhurbaşkanı olduktan sonra hilafet kaldırılıncaya kadar cuma hutbelerini bizzat Atatürk kendisi okumuştur, bu çok önemlidir. Bunun böyle bilinmesi gerektiğini, Atatürk'le ilgili bu anlamda yapılan dezenformasyonları yanlış bilgilendirmelerden de sıyrılmak açısından önemsiyorum. Cumhurbaşkanı olduktan sonra da Elmalılı'yı çağırarak "Anadolu'da dinini, diyanetini bilmeyen çok insanlarımız var, bunların da bilmesi açısından şunun bir Türkçe mealini oluşturalım, ondan sonra da bu insanlarımız öğrensin." anlamında bunun tefsiri bizzat talimatıyla yapılmıştır.

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Bağışlayın hocam, vakit sınırlı konuya gelsek diyorum.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Hayır, sadece “kesilme” anlamında bir ifade de bulundular da ben kesintinin olmadığını ifade etmeye çalışıyorum.

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Yüzde 10’u kurulacak olan üniversitelerle alakalı, yüzde 90’ı genel...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Hayır, burada, o zaman İsmet Bey’e söyleyecekseniz, ben onun bazı şeylerine cevap vermek istiyorum. Bir kesintinin olmadığını ifade etmek istiyorum.

BAŞKAN - Metin Bey, arkadaşlar, lütfen...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Cumhuriyet Halk Partisi’nin özellikle kuruluş felsefesinde de Gazi Mustafa Kemal Atatürk üç tane şeye dikkat çekmiştir: Bunlardan bir tanesi bayraktır, bir tanesi bu topraklardaki hâkimiyetimizin simgesi olan ezandır, üçüncüsü de cumhuriyettir. Bu bizim için emanettir, biz her zaman için Cumhuriyet Halk Partisi milletvekilleri olarak bu üç emaneti taşıdığımızı, cumhuriyet emanetini ki bu Türk milletini içermektedir, bayrak emanetini ve ezan emanetimizi belirtmek istiyorum. Konuyu daha fazla sıkıcı olmaması için noktalıyorum.

BAŞKAN – Şimdi, değerli arkadaşlar, öncelikle bu üç emanete Türkiye Büyük Millet Meclisi çatısında bulunan tüm milletvekillerinin sahip çıkması gerektiğini ve çıktığını düşünüyoruz. O açıdan da bunlar ortak payda, ortak paydaların güçlendirilmesinin de önemini ayrıca vurgulamak isterim.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – İşte, “kesinti” denince, onu demeyecekti. O zaman bunu söylemek...

BAŞKAN – Onu, şimdi, bu işleri çok felsefi tartışmaya götürdüğümüz zaman çok zamanımızı alır. Bir teknik bilgiyi de kayıtlara geçmesi açısından söyleyeyim. Şu anda bizde 4+4+4 olarak çıkan yasada da zaten ilk ve ortaokul, ilköğretim olarak tanımlanıyor yani bu tanım değişmedi. İlköğretim; dört yıllık ilkokul, dört yıllık ortaokul olarak tanımlandı. Ortaöğretim de lise olarak tanımlandı. Şu anda müfredatta 9’uncu sınıf tüm şeyde ortak, benim de kanaatim, 10’uncu sınıfın da ortak hâle gelmesi ve o program bütünlüğünün sağlanması noktasında aslında farklı şeyler söylemiyoruz ve düşünüyoruz.

Ben teşekkür ediyorum.

2’nci madde üzerinde görüşmeler tamamlanmıştır.

2’nci maddeyi oylarınıza sunuyorum: Kabul edenler... Kabul etmeyenler... 2’nci madde kabul edilmiştir.

3’üncü maddeyi okutuyorum:

MADDE 3- Bu kanun yayımı tarihinde yürürlüğe girer.

BAŞKAN – Madde üzerinde söz isteyen? Yok.

3’üncü maddeyi oylarınıza sunuyorum: Kabul edenler... Kabul etmeyenler... Kabul edilmiştir.

4’üncü maddeyi okutuyorum:

MADDE 4- Bu kanun hükümlerini Bakanlar Kurulu yürütür.

BAŞKAN – 4’üncü madde üzerinde söz isteyen? Yok.

4’üncü maddeyi oylarınıza sunuyorum: Kabul edenler... Kabul etmeyenler... Kabul edilmiştir.

Değerli arkadaşlarım, tasarının tümünün oylamasına geçmeden önce, Komisyonumuza redaksiyon yetkisi verilmesini ve İç Tüzük’ün 45’inci maddesine göre Mersin Milletvekili Sayın Çiğdem Münevver Ökten ve Manisa Milletvekili Sayın Selçuk Özdağ’ın, özel sözcüler olarak seçilmesi hususunu oylarınıza sunuyorum: Kabul edenler... Kabul etmeyenler... Kabul edilmiştir.

Tasarının tümünü oylarınıza sunuyorum: Kabul edenler... Kabul etmeyenler... Kabul edilmiştir.

Toplantıyı sona erdirmeden önce, 17 Nisan Çarşamba günü saat 17.00’ye kadar muhalefet şerhleri varsa -yani yarın saat 17.00’ye kadar- Komisyonumuza iletilmesini rica ediyorum ve hepinize teşekkür ediyorum. Hayırlı olsun.

Kapanma Saati: 17.50